

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STEPHEN KING

The Life of Chuck

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

STEPHEN
KING

THE LIFE
CHUCK'IN

SCRIBNER

New York Amsterdam/Antwerp Londra
Toronto Sidney/Melbourne Yeni Delhi

BİR GİRİŞ

Bu hikaye asla var olmamalıydı, en azından son haliyle. Benim naçizane görüşüme göre *mükemmel* bir *film* haline gelmesi ise daha da olasılık dışı. Yine de, işte buradayız.

Çoğumuzun bildiği gibi hayat kötü sürprizlerle dolu olabilir, ancak yine çoğumuzun bildiği gibi arada sırada iyi şeyler de olur. "Tüm bu saçmalıkları değerli kılan iyi şeylerdir" demek istiyorum ama bu konuda jüri hala kararını vermedi. Benim yapabileceğim tek şey size bu iyi şeyin nasıl olduğunu anlatmak; gerisini çözmek size kalmış. Filmi, özellikle de son birkaç dakikasını izlemek bu konuda size yardımcı olabilir.

Hikâyeler istedikleri zaman gelirler; sadece gelişlerine açık olmanız gerekir. Bir gün sabah yürüyüşümde, "Yaşlı bir adam öldüğünde, bir kütüphane yanar" diyen bir Afrika atasözü üzerine düşünüyordum. (Bu atasözünü düşünmemin nedeni benim de yaşımın ilerlemiş olması olabilir). Bu atasözü beni Walt Whitman'ın "Kendimin Şarkısı" adlı eserini düşünmeye sevk etti; burada Whitman "Ben büyüyüm, çoklukları barındırırım" diyor. Kendi kendime şöyle düşündüm: *Ya bir insan öldüğünde yanan şey bir kütüphane değilse? Ya bütün bir dünyaysa? Onun dünyası mı?*

Bu fikri "Chuck'ın Hayatı" adında kısa bir öykü yazacak kadar sevdim; öyküde tüm dünya -hatta tüm *evren*- onu algılayan adam, Charles Krantz, beyin tümöründen ölmek üzere olduğu için *yavaş yavaş* yok oluyordu.

Hepsi bu kadardı. Hikaye bitti, bitti ve bitti. Daha sonra yeniden yazarım diye düşünerek çekmeceye koydum.

Bir ay kadar ileri saralım. Birkaç Red Sox maçı için Boston'dayım, Mandarin Oriental Hotel'de kalıyorum (çocuklarım ısrarla Mandarin Orange diyorlar). Caddenin karşısında, bir eczanenin önünde genç bir adam devrilmiş plastik kovalara vuruyor. Başka bir deyişle, katkı için önünde ters çevrilmiş bir şapka bulunan sıradan bir çalgıcı. Bu kez şöyle düşündüm: *Ya rastgele bir Bay İşadamı durup dans etmeye başlarsa? Ya gerçekten dans etmeye başlarsa?* İşte o zaman, gerçek bir ilham, bir yazarın yaşamak için can attığı türden bir şey: *Ya o adam, beyin tümörü yeni yeni kendini belli etmeye başlayan Chuck Krantz olsaydı?*

Bu yazılmayacak kadar güzeldi, çünkü ölümün gölgesindeki yaşam sevinciyle ilgiliydi. Üçüncü bir hikâye olabileceği hiç aklıma gelmedi ama Chuck'ın hayatının *geriye doğru*, ölümünden sağlıklı bir adam olarak geçirdiği son aylara doğru gidişini sevdim. Chuck'ın çocukken dans etmeyi öğrendiği ve büyükbabasının kubbesindeki oldukça tatsız sırrı keşfettiği bir son perde fikriyle oynamaya başladım (sonunda 1. Perde olduğu ortaya çıktı). Chuck'ın öleceğini *bilmesini* istedim. Çünkü hepimiz biliyoruz, değil mi? Sadece odadaki fil büyük gri bir koltukmuş gibi davranıyoruz.

Sonunda, birbirine gevşekçe bağlı üç hikayem oldu. Biraz daha sıkı hale getirmek için onları yumuşatmam ve orada burada biraz yontmam gerekti, ama sonunda bir araya geldiler.

Şansıma, Mike Flanagan hikayenin korkak arka-ön formatını bir erdeme dönüştüren bir senaryo yazdı ve Covid ve 11m ve televizyon yaratıcılarının çoklu grevleri nedeniyle çok az 11m yapıldığı bir zamanda bağımsız bir 11m olarak yaptı. Mike bu filmde iğneyi kendine batırmayı başardı çünkü senaryo grevden önce yazılmıştı ve filmin kendisi de büyük Hollywood stüdyolarını atlamıştı.

Kısacası, sevgili okuyucu, hikayenin yazılması bir mucizeydi, böylesine garip bir eserin 1 milyon olması çifte mucizeydi ve üç kat mucizeydi

İlm'nin böylesine muhteşem küçük bir mücevher olması bir mucize.

-Stephen King
30 Mart 2024

ÜÇÜNCÜ PERDE

TEŞEKKÜRLER, CHUCK!

Marty Anderson'ın reklam panosunu gördüğü gün, internetin tamamen çökmesinden hemen önceydi. İlk kısa kesintiden bu yana sekiz aydır sallanıyordu. Herkes bunun sadece bir zaman meselesi olduğu konusunda hemfikirdi ve herkes kablolu dünya tamamen karardığında bir şekilde idare edecekleri konusunda hemfikirdi

-Ne de olsa onsuz da idare etmişlerdi, değil mi? Ayrıca, bütün kuş türlerinin ölmesi gibi başka sorunlar da vardı ve şimdi düşünülmesi gereken Kaliforniya vardı: gitmek, gitmek, muhtemelen yakında yok olmak.

Marty okuldan geç çıkmıştı, çünkü o gün lise eğitimcilerinin en sevmediği gündü, veli-öğretmen konferansları için ayrılmıştı. Bu toplantıda Marty, küçük Johnny ve küçük Janey'nin gelişimini (ya da gelişimsizliğini) tartışmakla ilgilenen çok az veli bulmuştu. Çoğunlukla, Facebook ve Instagram hesaplarını sonsuza dek batıracak olan internetin olası son başarısızlığını tartışmak istiyorlardı. Hiçbiri Pornhub'dan bahsetmemişti ama Marty gelen ebeveynlerin çoğunun -erkekler kadar kadınlar da- bu sitenin yaklaşan yok oluşunun yasını tuttuğundan şüpheleniyordu.

Normalde Marty eve paralı otoyolun yan yolundan, zıp-zıp, bir jil içinde dönecekti ama Otter Deresi üzerindeki köprünün çökmesi nedeniyle bu mümkün değildi. Bu olay dört ay önce gerçekleşmişti ve hiçbir onarım belirtisi yoktu; sadece turuncu çizgili ahşap bariyerler zaten eskimiş görünüyordu ve etiketçilerin logolarıyla kaplıydı.

Çevre yolunun kapalı olması nedeniyle Marty, doğu yakasında yaşayan herkesle birlikte Cedar Court'taki evine ulaşmak için doğrudan şehir merkezinden geçmek zorunda kalmıştı. Konferanslar sayesinde saat üç yerine on birde yola çıkmıştı,

Eskiden olsa yirmi dakika sürecektir bir yolculuk en az bir saat sürerdi, muhtemelen daha da uzun sürerdi çünkü bazı trafik ışıkları da yanmıyordu. Yol boyunca korna sesleri, fren gıcırıltıları, tampon öpüşmeleri ve el sallayan orta sınıf'larla dur-kalk devam etti. Main ve Market'in kesiştiği yerde on dakika durdu, bu yüzden Midwest Trust binasının tepesindeki reklam panosunu fark etmek için bolca zamanı oldu.

Bugüne kadar Delta ya da Southwest havayollarından birinin reklamı vardı, Marty hangisinin olduğunu hatırlayamıyordu. Bu öğleden sonra, kol kola girmiş mutlu uçuş görevlilerinin yerini, siyah, düzgün taranmış saçlarıyla uyumlu siyah çerçeveli gözlükleri olan ay yüzlü bir adamın fotoğrafı almıştı. Elinde bir kalemle bir masada oturuyordu, ceketsizdi ama kravatı beyaz gömleğinin yakasında dikkatle düğümlemişti. Kalemi tutan elinin üzerinde hilal şeklinde bir yara izi vardı ve nedense bu yara izi silinmemişti. Marty'ye bir muhasebeci gibi göründü. Banka binasının tepesindeki tüneğinden aşağıya, alacakaranlığa doğru neşeyle gülümsüyordu. Başının üstünde mavi renkle CHARLES KRANTZ yazıyordu. Masasının altında, kırmızı renkte, 39 HARİKA YIL! TEŞEKKÜRLER, CHUCK!

Marty, Charles "Chuck" Krantz'ı hiç duymamıştı ama en az on beş metre yüksekliğinde ve bir buçuk metre genişliğinde olması gereken spot ışıklı bir reklam panosunda emeklilik fotoğrafını değerlendirmek için Midwest Trust'ta oldukça büyük bir böcek olması gerektiğini düşündü. Neredeyse kırk yıl çalıştığına göre fotoğraf da eski bir fotoğraf olmalıydı, yoksa saçları bembeyaz olurdu.

"Ya da gitti," dedi Marty ve kendi seyreilmekte olan sağını fırçaladı. On beş dakika sonra şehir merkezindeki ana kavşakta anlık bir boşluk açılınca şansını denedi. Prius'unu o çukurdan geçirdi, bir çarpışma için gerildi ve kendisine çarpmasına birkaç santim kala gıcırdayarak duran bir adamın sarsılmış l'ini görmezden geldi.

Ana Cadde'nin tepesinde bir takılma daha oldu ve yine kıl payı kurtuldu. Eve vardığında reklam panosuyla ilgili her şeyi unutmuştu. Garağa girdi, kapıyı indiren düğmeye bastı ve sonra bir dakika boyunca öylece oturdu, derin derin nefes aldı ve yarın sabah aynı zorluğu yaşamak zorunda kalacağını düşünmemeye çalıştı. Baypas kapalıyken başka bir seçeneği yoktu. Tabii işe gitmek istiyorsa... Ve o anda hastalık izni almak (bir sürü hastalık izni vardı) daha cazip bir seçenek gibi görünüyordu.

"Tek kişi ben olmazdım," dedi boş garağa. Bunun doğru olduğunu biliyordu. *New York Times*'a göre (internet çalışıyorsa her sabah tabletinden okuduğu) işe devamsızlık dünya çapında en yüksek seviyedeydi.

Bir eliyle kitap yığını, diğeri eliyle de hırpalanmış eski evrak çantasını kavradı. Düzeltmesi gereken kâğıtlarla ağırlaşmıştı. Bu yükün altında arabadan dışarı çıktı ve kapıyı poposuyla kapattı. Duvardaki gölgesinin tuhaf bir dans hareketine benzeyen bir şey yaptığını görünce güldü. Ses onu ürküttü; bu tarikat günlerinde kahkaha atmak zordu. Sonra kitaplarının yarısını garağın zeminine düşürdü, bu da yeni başlayan iyi mizah anlayışına bir son verdi.

Amerikan Edebiyatına Giriş ve *Dört Kısa Roman*'ı topladı (şu anda ikinci sınıf öğrencilerine *Cesaretin Kırmızı Rozeti*'ni öğretiyordu) ve içeri girdi. Telefon çalmadan önce her şeyi mutfak tezgahının üzerine koymayı ancak başarmıştı. Sabit hattı tabii ki; bugünlerde cep telefonu neredeyse hiç çekmiyordu. Bazen, pek çok meslektaşı kendi telefonlarını bırakmışken sabit telefon hattını elinde tuttuğu için kendini tebrik ederdi. O insanlar gerçekten asılmışlardı, çünkü son bir yıl içinde bir tane taktırmak... unuttun gitsin. Bekleme listesinin başına geçmeden önce yine paralı otoyolu kullanmanız daha olasıydı ve artık sabit hatlarda bile sık sık kesintiler oluyordu.

Arayanın kimliği artık çalışmıyordu ama telefonu açıp "Hey, Felicia" diyecek kadar karşısındakinden emindi.

"Nerelerdeydin?" diye sordu eski karısı. "Bir saattir sana ulaşmaya çalışıyorum!" Marty veli-öğretmen konferanslarını ve uzun eve dönüş yolculuğunu anlattı. "İyi misin?"

"Yiyecek bir şeyler alır almaz geleceğim. Sen nasılsın Fel?"

"İyiyim ama bugün altı kişi daha vardı."

Marty'nin ona altı tane daha sormasına gerek yoktu. Felicia City General'da hemşireydi, hemşireler artık kendilerine İntihar Timi diyorlardı.

"Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Zamanın bir işareti." Kadının sesindeki omuz silkmeyi duyabiliyordu ve iki yıl önce -hâlâ evliyken- bir günde altı intiharın onu sarsmış, kalbini kırmış ve uykusuz bırakmış olabileceğini düşündü. Ama insan her şeye alışabilirdi, öyle görünüyordu.

"Ülser ilaçlarını hâlâ alıyor musun Marty?" Marty cevap veremedi, kadın aceleyle devam etti. "Dırdır değil, sadece endişe. Boşanmak seni hâlâ önemsemediğim anlamına gelmiyor, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum ve öyleyim." Bu yarı yalandı, çünkü doktorun reçete ettiği Carafate'i almak artık imkânsızdı ve Prilosec'e güveniyordu. Yarı yalanı söylemişti çünkü onu hâlâ önemsiyordu. Aslında artık evli olmadıkları için daha iyi anlaşıyorlardı. Seks bile yapıyorlardı ve seyrek de olsa oldukça iyiydi. "Sorduğun için minnettarım."

"Gerçekten mi?"

"Evet, hanımefendi." Buzdolabını açtı. Çok az şey vardı ama sosisli sandviç, birkaç yumurta ve yatmadan önce atıştırmak için saklayacağı bir kutu yaban mersinli yoğurt vardı. Ayrıca üç kutu Hamm's.

"Güzel. Gerçekten kaç ebeveyn geldi?"

"Beklediğimden daha fazla, ancak tam bir salondan çok daha az. Çoğunlukla internet hakkında konuşmak istediler. Neden yatağa sıçıp durduğunu bilmem gerektiğini düşünüyor gibiydiler. Onlara sürekli İngilizce öğretmeni olduğumu, bilişimci olmadığımı söylemek zorunda kaldım."

"Kaliforniya'yı biliyorsun, değil mi?" Sanki büyük bir sır veriyormuş gibi sesini alçaltarak.

"Evet." O sabah, son bir ay içinde üçüncü ve açık ara en kötüsü olan devasa bir deprem, Golden State'in büyük bir parçasını daha Pasifik Okyanusu'na göndermişti. İyi haber, eyaletin o kısmının çoğunun tahliye edilmiş olmasıydı. Kötü haber ise yüz binlerce mültecinin doğuya doğru ilerleyerek Nevada'yı birliğin en kalabalık eyaletlerinden biri haline getirmesiydi. Nevada'da benzinin galonu şu anda yirmi dolardı. Sadece nakit ve eğer istasyonun benzini bitmemişse.

Marty yarısı boşalmış bir litre sütü kaptı, ağzını çıtlattı ve hafif şüpheli aromasına rağmen şişeden içti. Gerçek bir içkiye ihtiyacı vardı ama acı deneyimlerinden (ve uykusuz gecelerinden) önce midesini yalıtması gerektiğini biliyordu.

"Bana ilginç gelen şey, gelen ebeveynlerin Kaliforniya'daki depremlerden çok internet konusunda endişeli görünmeleri oldu. Sanırım eyaletin ekmek kapısı olan bölgeler hala orada olduğu için."

"Ama ne kadar sürecek? NPR'de bir bilim adamının Kaliforniya'nın eski bir duvar kağıdı gibi soyulduğunu söylediğini duydum. Ve bu öğleden sonra başka bir Japon reaktörü sular altında kaldı. Kapatıldığını ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyorlar ama buna inanacağımı sanmıyorum."

"Alaycı."

"Alaycı zamanlarda yaşıyoruz Marty." Tereddüt etti. "Bazı insanlar Son Zamanlar'da yaşadığımızı düşünüyor. Sadece dindar çılgınlar da değil. Artık öyle değil. Bunu Şehir Genel İntihar Ekibi'nin iyi durumdaki bir üyesinden duydun. Bugün altı kişiyi kaybettik, doğru, ama geri getirdiğimiz on sekiz kişi daha vardı. Çoğu Naloxone yardımıyla. Ama..." Sesini tekrar alçalttı. "... bunun stokları çok azalıyor. Baş eczacının ay sonuna kadar tamamen tükenebileceğini söylediğini duydum."

Marty evrak çantasına bakarak, "Bu berbat," dedi. İşlem görmeyi bekleyen onca evrak. Düzeltilmeyi bekleyen tüm o yazım hataları. Tüm o sarkan

yan cümleler ve kırmızı mürekkeple işaretlenmeyi bekleyen belirsiz sonuçlar. Spellcheck gibi bilgisayar destekleri ve Grammar Alert gibi uygulamalar yardımcı olmuyor gibi görünüyordu. Bunları düşünmek bile onu yoruyordu. "Dinle Fel, gitmem gerek. Not vermem gereken testler ve düzeltmem gereken 'Mending Wall' kompozisyonları var." Bekleyen kompozisyonlardaki saçmalıkları düşünmek bile ona kendini yaşlı hissettiriyordu.

"Pekâlâ," dedi Felicia. "Sadece... bilirsiniz işte, temasa geçiyoruz."

"Anlaşıldı." Marty dolabı açtı ve burbonu aldı. İçkiyi doldurmak için kadının telefonda olmasını bekleyecekti, yoksa höpürdetmesini duyup ne yaptığını anlayabilirdi. Karıların sezgileri vardı; eski karılarınsa yüksek çözünürlüklü radarları.

"Seni sevdiğimi söyleyebilir miyim?" diye sordu.

Marty elini şişenin üzerindeki etiketin üzerinde gezdirerek, "Ancak ben de aynı şeyi söyleyebilirsem," diye cevap verdi: Early Times. Bu geç zamanlar için çok iyi bir marka, diye düşündü.

"Seni seviyorum Marty."

"Ben de seni
seviyorum."

Bitirmek için iyi bir yerdi ama hâlâ oradaydı. "Marty?" "Ne
var tatlım?"

"Dünya boşa gidiyor ve tek söyleyebileceğimiz 'bu berbat'. Belki biz de
boşa gidiyoruzdur."

"Belki de öyleyiz," dedi, "ama Chuck Krantz emekli oluyor, yani sanırım
karanlıkta bir ışık parıltısı var."

"Otuz dokuz harika yıl," diye cevap verdi ve gülme sırası ona geldi. Sütü
yere bıraktı. "Reklam panosunu gördün mü?"

"Hayır, radyodaki bir reklamdı. Sana bahsettiğim şu NPR programı."

Marty, "Eğer NPR'de reklam yayınlıyorlarsa, gerçekten dünyanın sonu gelmiş
demektir," dedi. Kadın yine güldü ve bu ses onu memnun etti. "Söylesene,
Chuck nasıl

Krantz bu tür bir kapsamı değerlendiriyor mu? Bir muhasebeciye benziyor ve ben onu hiç duymadım."

"Hiçbir fikrim yok. Dünya gizemlerle dolu. Zor bir şey değil Marty. Bunu düşündüğünü biliyorum. Onun yerine bir bira iç."

Aramayı sonlandırırken gülmedi ama gülümsedi. Eski eş radarı. Yüksek çözünürlüklü. Early Times'ı dolaba geri koydu ve yerine bir bira aldı. Suyun içine birkaç sosisli attı ve suyun kaynamasını beklerken internetin açık olup olmadığına bakmak için küçük çalışma odasına gitti.

Çalışıyordu ve her zamanki yavaşlığından biraz daha iyi bir hızda çalışıyor gibi görünüyordu. Köpeklerini yerken *Breaking Bad* ya da *The Wire*'ın bir bölümünü yeniden izleyebileceğini düşünerek NetRix'e gitti. Karşılama ekranı geldi, dün akşamdan beri değişmeyen seçimleri gösteriyordu (ve NetRix'teki stül çok uzun zaman önce hemen hemen her gün değiştirdi), ama hangi kötü adamı izlemek istediğine karar veremedi, Walter White ya da Stringer Bell, karşılama ekranı kayboldu. ARAMA ve küçük endişe çemberi belirdi.

"Siktir," dedi Marty. "Ni-" için gitti

Sonra endişe çemberi kayboldu ve ekran geri geldi. Ama bu NetRix karşılama ekranı değildi; Charles Krantz, kâğıt yığınının dönmüş masasında oturmuş, yaralı elindeki kalemiyle gülümsüyordu. Üstünde CHARLES KRANTZ; 39 HARİKA YIL! TEŞEKKÜRLER, CHUCK! altta.

"Sen de kimsin, Chuckie?" Marty sordu. "Nasıl değerlendiriyorsun?" Ve sonra, sanki nefesi interneti bir doğum günü mumu gibi üflemiş gibi, resim kayboldu ve ekrandaki kelimeler BAĞLANTI KAYBI oldu.

O gece geri gelmedi. Kaliforniya'nın yarısı (yakında dörtte üçü olacak) gibi internet de yok olmuştu.

Marty'nin ertesi gün arabasını garajdan çıkarırken fark ettiği ilk şey gökyüzüydü. O berrak, lekesiz maviyi görmeyeli ne kadar olmuştu? Bir ay mı? Altı hafta mı? Bulutlar ve yağmur (bazen çiseliyor, bazen sel oluyordu) artık neredeyse hiç eksik olmuyordu ve bulutların açıldığı günlerde gökyüzü genellikle Orta Batı'daki 1res'in dumanından dolayı soluk kalıyordu. Iowa ve Nebraska'nın büyük bölümünü karartmışlardı ve şiddetli rüzgârların etkisiyle Kansas'a doğru ilerliyorlardı.

İkinci fark ettiği şey Gus Wilfong'un büyük boy beslenme çantasını kalçasına vurarak caddede ilerlediği idi. Gus haki pantolon giyyordu ama kravat takmıştı. Şehrin bayındırlık işleri departmanında şef ti. Saat yediyi çeyrek geçmesine rağmen yorgun ve keyifsiz görünüyordu, sanki uzun bir günün başlangıcında değil de sonunda gibiydi. Ve eğer yeni başlıyorsa, neden Marty'nin evinin yanındaki evine doğru yürüyordu? Ayrıca...

Marty camını kapattı. "Araban nerede?"

Gus'ın kısa kahkahası esprisizdi. "Main Street Hill'in yarısında kaldırıma park etmiş, yaklaşık yüz tane daha var." Nefesini dışarı üfledi. "Vay canına, en son ne zaman üç mil yürüdüğümü hatırlamıyorum. Bu da muhtemelen hakkımda bilmek istediğinden fazlasını söylüyor. Eğer okula gideceksen, dostum, 11. Yol'un sonuna kadar gitmen ve sonra 19. Yol'a geri dönmek gerekecek. En az 20 mil ve orada da bir sürü tra c olacak. Öğle yemeği için zamanında varabilirsin ama ben olsam buna güvenmezdim."

"Ne oldu?"

"Main ve Market'in kesiştiği yerde bir çukur açıldı. Adamım, çok büyük. Yağan yağmurun bununla bir ilgisi olabilir, bakım eksikliği muhtemelen daha da fazla. Tanrı'ya şükür benim departmanım değil. Çukurun dibinde yirmi, belki de otuz araba olmalı ve bu arabaların içindeki bazı insanlar..." Başını iki yana salladı. "Geri gelmeyecekler."

"Tanrım," dedi Marty. "Daha dün akşam oradaydım. Tra c'ye geri döndüm."

"Bu sabah orada olmadığına sevinmelisin. Seninle gelmemin sakıncası var mı? Bir dakika oturabilir miyim? Çok yorgunum ve Jenny de yatağına dönmüştür. Onu uyandırmak istemem, özellikle de kötü haberlerle."

"Elbette."

Gus arabaya bindi. "Bu çok kötü, dostum."

"Berbat bir şey," diye onayladı Marty. Dün gece Felicia'ya da aynı şeyi söylemişti. "Sanırım sırtımalı ve katlanmalıyım."

"Sırtıtmıyorum," dedi Gus.

"Bugün izin yapmayı mı planlıyorsun?"

Gus ellerini kaldırdı ve kucağındaki beslenme çantasının üzerine indirdi. "Bilmiyorum. Belki birkaç yeri arayıp birilerinin beni alıp alamayacağına bakarım ama pek umutlu değilim."

"Eğer izin alırsanız, NetRix veya YouTube videoları izleyerek geçirmeyi planlamayın. İnternet yine çöktü ve içimde bu sefer temelli çökeceğine dair bir his var."

Gus, "Kaliforniya'yı bildiğinizi varsayıyorum," dedi.

"Bu sabah televizyonu açmadım. Biraz uyudum." Durakladı. "Doğruyu söylemek gerekirse izlemek de istemiyordum zaten. Yeni bir şey mi var?"

"Evet. Geri kalanı gitti." Tekrar düşündü. "Şey... Kuzey Kaliforniya'nın yüzde yirmisinin hala orada olduğunu söylüyorlar, bu da muhtemelen on anlamına geliyor, ancak gıda üreten bölgeler gitti."

"Bu korkunç bir şey." Elbette öyleydi ama Marty'nin hissettiği tek şey korku, dehşet ve keder yerine bir tür dehşetti.

"Öyle de denebilir," diye kabul etti Gus. "Özellikle de Orta Batı'nın kömüre dönmesi ve Florida'nın güney yarısının artık sadece timsahlar için bataklık haline gelmesiyle. Umarım kilerinizde ve derin dondurucunuzda bol miktarda yiyecek vardır, çünkü artık bu ülkenin *tüm* önemli gıda üretim bölgeleri yok oldu. Aynı

Avrupa ile. Asya'da zaten kıtlık zamanı. Milyonlarca insan öldü. Duyduğuma göre hıyarcıklı veba."

Marty'nin evinin önünde oturmuş, çoğu takım elbise giymiş ve kravat takmış insanların şehir merkezinden dönüşlerini izliyorlardı. Pembe takım elbiseli bir kadın spor ayakkabılarını giymiş, topuklu ayakkabılarını bir elinde taşıyarak yürüyordu. Marty onun adının Andrea olduğunu ve bir ya da iki sokak ötede oturduğunu düşündü. Felicia ona Midwest Trust'ta çalıştığını söylememiş miydi?

"Ve arılar," diye devam etti Gus. "On yıl önce bile başları dertteydi, ama şimdi Güney Amerika'daki birkaç kovan dışında tamamen yok oldular. Artık bal yok, bal. Geriye kalan ekinleri tozlaştırmak için de onlar yok..."

"Affedersiniz," dedi Marty. Arabadan indi ve pembe takım elbiseli kadına yetişmek için koşmaya başladı. "Andrea? Siz Andrea mısınız?"

Temkinli bir şekilde döndü, sanki onu savuşturmak için topuklarından birini kullanmak zorunda kalacakmış gibi ayakkabılarını kaldırdı. Marty anlayışla karşıladi; bugünlerde etrafta bir sürü gevşek sargılı insan vardı. On beş adım ötede durdu. "Ben Felicia Anderson'ın kocasıyım." Aslında eski sevgilisiydi ama kocası kulağa daha az tehlikeli geliyordu. "Sanırım siz ve Fel birbirinizi tanıyorsunuz."

"Var. Onunla birlikte Mahalle İzleme Komitesi'nde idim. Sizin için ne yapabilirim Bay Anderson? Uzun bir yürüyüş yaptım ve arabam şehir merkezinde terminal tra c sıkışmış gibi görünüyor. Bankaya gelince, o... eğiliyor."

"Eğik," diye tekrarladı Marty. Zihninde Pisa Kulesi'nin bir görüntüsünü gördü. Üstünde de Chuck Krantz'ın emeklilik fotoğrafı.

"Obruğun kenarında ve içine düşmemiş olmasına rağmen bana çok güvensiz görünüyor. Kesinlikle yıkılacak. Sanırım bu benim işimin sonu, en azından şehir merkezindeki şubenin, ama gerçekten umurumda değil. Sadece eve gidip ayaklarımı uzatmak istiyorum."

"Banka binasının üzerindeki reklam panosunu merak ediyordum. Gördünüz mü?"

"Nasıl kaçırayabilirim ki?" diye sordu. "Ne de olsa orada çalışıyorum. Ayrıca her yerde bulunan gra ti'yi -seni seviyoruz Chuck, Chuck yaşıyor, Chuck sonsuza dek- ve televizyondaki reklamları da gördüm."

"Gerçekten mi?" Marty dün gece NetRix'te gördüğü şeyi düşündü. O sırada bunu özellikle sinir bozucu bir pop-up reklam olarak değerlendirmişti.

"En azından yerel kanallar. Kablolu yayında belki farklıdır ama artık onu alamıyoruz. Temmuz'dan beri yok."

"Biz de." Hâlâ bir biz'in parçası olduğu düşüncesine başladığına göre, bunu devam ettirmek en iyisi gibi görünüyordu. "Sadece kanal 8 ve kanal 10."

Andrea başıyla onayladı. "Artık araba, Eliquis ya da Bob's Discount Furniture reklamları yok. Sadece Charles Krantz, otuz dokuz harika yıl, teşekkürler Chuck. Tam bir dakika, sonra normal programımıza geri dönüyoruz. Çok tuhaf, ama bugünlerde ne tuhaf değil ki? Şimdi gerçekten eve gitmek istiyorum."

"Bu Charles Krantz bankanızla ilişkili değil mi? Bankadan *emekli* mi oluyor?"

O gün ihtiyaç duymayacağı yüksek topuklu ayakkabılarıyla eve doğru yürümeye devam etmeden önce bir an durakladı. Belki de bir daha hiç. "Charles Krantz'ı Adam'dan tanımıyorum. Omaha'daki merkezde çalışıyor olmalı. Gerçi anladığım kadarıyla Omaha bugünlerde kocaman bir kül tablası."

Marty onun gidişini izledi. Ona katılan Gus Wilfong da öyle. Gus, artık işlerine gidemeyen, satış yapan, ticaret yapan, bankacılık yapan, masalarda bekleyen, teslimat yapan, geri dönen işçilerin asık suratlı geçit törenine başını sallayarak baktı.

"Mültecilere benziyorlar," dedi Gus.

"Evet," dedi Marty. "Öyle sayılır. Hey, bana yiyecek malzemelerimi sorduğunu hatırlıyor musun?"

Gus başını salladı.

"Birkaç kutu çorbam var. Ayrıca biraz basmati ve Rice-A-Roni. Sanırım Cheerios. Dondurucuya gelince, sanırım altı tane televizyon yemeği ve yarım bardak Ben & Jerry's var."

"Sesin endişeli gelmiyor."

Marty omuz silkti. "Bunun ne yararı olacak ki?"

"Ama bakın, bu çok ilginç," dedi Gus. "İlk başta hepimiz endişeliydik. Cevaplar istiyorduk. İnsanlar Washington'a gitti ve protesto etti. Beyaz Saray'ın çitlerini yıktıkları ve o üniversiteli çocukların vurulduğu zamanı hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"Rusya'da hükümetin devrilmesi ve Hindistan ile Pakistan arasında Dört Gün Savaşı oldu. Almanya'da bir yanardağ var, Tanrı aşkına, *Almanya!* Birbirimize tüm bunların geçip gideceğini söyledik, ama bu gerçekleşecek gibi görünmüyor, değil mi?"

"Hayır," diye kabul etti Marty. Daha yeni kalkmış olmasına rağmen kendini yorgun hissediyordu. Hem de çok. "Üfleme değil, daha sert üfleme."

"Bir de intiharlar var."

Marty başıyla onayladı. "Felicia onları her gün görüyor."

"Bence intiharlar yavaşlayacak," dedi Gus, "ve insanlar sadece bekleyecekler."

"Ne için?"

"Son için, dostum. Her şeyin sonu. Kederin beş aşamasından geçiyorduk, anlamıyor musun? Şimdi sonuncusuna geldik. Kabullenme."

Marty hiçbir şey söylemedi. Aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu.

"Artık çok az merak var. Ve tüm bunlar..." Gus bir kolunu salladı. "Birdenbire ortaya çıktı. Demek istediğim, çevrenin köpeklerle gittiğini biliyorduk - sanırım sağcı çatlaklar bile buna gizlice inanıyordu - ama bu aynı anda altmış farklı bok çeşidi." Marty'ye neredeyse yalvaran bir bakış attı. "Ne kadar süre içinde? Bir yıl mı? On dört ay mı?"

"Evet," dedi Marty. "Berbat." Tek kelime bu gibi görünüyordu.

Tepelerinde bir vızıltı duydular ve yukarı baktılar. Belediye havaalanına inip kalkan büyük jetler bugünlerde çok azdı, ama bu küçük bir uçaktı, alışılmadık derecede açık gökyüzünde yalpalayarak ilerliyor ve

Kuyruğundan beyaz bir duman çıkıyordu. Uçak dönüyor, yan yatıyor, yükseliyor ve alçalıyor, duman (ya da her ne kimyasal ise) harfler oluşturuyordu.

"Huh," dedi Gus, başını kaldırarak. "Gökyüzüne yazı yazan uçak. Çocukluğumdan beri görmemiştim."

CHARLES, uçak yazdı. Sonra KRANTZ. Ve sonra tabii ki-39 BÜYÜK YIL. Uçak TEŞEKKÜRLER, CHUCK yazarken isim çoktan silikleşmeye başlamıştı!

"Bu ne lan?" dedi Gus.

Marty, "Ben de aynı fikirdeyim," dedi.

Kahvaltıyı atlamıştı, bu yüzden içeri girdiğinde Marty dondurulmuş akşam yemeklerinden birini - oldukça lezzetli olan Marie Callender's Chicken Pot Pie - mikrodalgada pişirdi ve televizyon izlemek için oturma odasına götürdü. Ama girebildiği iki kanalda da Charles "Chuck" Krantz'ın masasında oturmuş, kalemını sonsuza dek hazır tuttuğu fotoğrafı gösteriliyordu. Marty turtasını yerken fotoğrafa baktı, sonra da aptal kutusunu kapatıp yatağına döndü. Yapılacak en mantıklı şey bu gibi görünüyordu.

Günün büyük bölümünde uyudu ve onu rüyasında görmemesine rağmen (en azından hatırlayabildiği kadarıyla) Felicia'yı düşünerek uyandı. Onu görmek istiyordu ve gördüğünde yatıya kalıp kalamayacağını soracaktı. Hatta belki de kalacaktı. Gus altmış farklı türde boktan şey demişti, hem de hepsi birden. Eğer bu gerçekten sonuysa, bununla tek başına yüzleşmek istemiyordu.

Felicia'nın şu anda yaşadığı küçük, düzenli site Harvest Acres üç mil uzaktaydı ve Marty'nin arabasıyla bu yolu riske atmaya hiç niyeti yoktu, bu yüzden eşofmanlarını ve spor ayakkabılarını giydi. Yürüyüş için güzel bir öğleden sonraydı, gökyüzü hala lekesiz bir maviydi ve pek çok insan dışarıdaydı. Birkaç kişi

Güneşin tadını çıkarıyor gibi görünüyorlardı ama çoğu sadece ayaklarına bakıyordu. İkili ya da üçlü yürüyenler arasında bile çok az konuşma vardı.

Doğu yakasının ana caddelerinden biri olan Park Drive'da dört şerit de çoğu boş olan arabalarla doluydu. Marty arabaların arasından ilerledi ve diğer tarafta tüvit takım elbiseli ve fötr şapkalı yaşlı bir adamla karşılaştı. Kaldırımında oturuyor ve piposunu oluğa vuruyordu. Marty'nin onu izlediğini gördü ve gülümsedi.

"Sadece dinleniyorum," dedi. "Obruğa bakmak ve telefonumla birkaç fotoğraf çekmek için şehir merkezine yürüdüm. Yerel televizyon kanallarından birinin ilgilenebileceğini düşündüm ama hepsi yayında değil gibi görünüyor. Şu Krantz denen adamın fotoğrafları hariç tabii."

"Evet," dedi Marty. "Artık her zaman Chuck var. Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Hiç. En az iki düzine kişiye sordum. Kimse bilmiyor. Adamımız Krantz Kıyamet Oz'u gibi görünüyor."

Marty güldü. "Nereye gidiyorsunuz efendim?"

"Harvest Acres. Güzel küçük bir bölge. Alışılmışın dışında." Ceketinin içine uzandı, bir kese tütün çıkardı ve piposunu yeniden doldurmaya başladı.

"Oraya kendim gideceğim. Eski sevgilim orada yaşıyor. Belki birlikte yürüyebiliriz."

Yaşlı adam yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. "Acele etmediğiniz sürece sorun yok." Piposunu yaktı ve uzaklaştı. "Artrit. Bunun için haplarım var ama artrit ilerledikçe daha az işe yarıyorlar."

"Berbat," dedi Marty. "Tempoyu sen ayarlıyorsun."

Yaşlı adam yaptı. Yavaş biriydi. Adı Samuel Yarbrough'du. Yarbrough Cenaze Evi'nin sahibi ve baş cenaze levazımatçısıydı. "Ama benim asıl ilgi alanım meteoroloji," dedi. "Salata günlerimde televizyonda hava durumu sunucusu olmayı hayal ederdim, hatta belki de kanallardan birinde, ama hepsinin genç kadınlara karşı..." Ellerini göğsünün önünde birleştirdi. "I

Yine de takip edin, günlükleri okuyun ve size inanılmaz bir Şey söyleyebilirim. Eğer duymak istersen."

"Elbette."

Bir otobüs d u r a ę ı n a eldiler. Arkasında CHARLES "CHUCK" KRANTZ 39 HARİKA YIL yazıyordu! TEŞEKKÜRLER, CHUCK! Sam Yarbrough oturdu ve yanındaki boőluęu okőadı. Marty oturdu. Yarbrough'nun piposunun r zg rı altındaydı ama sorun değildi. Marty kokuyu seviyordu.

"İnsanların bir günde yirmi dört saat olduğunu söylediklerini biliyor musun?" Yarbrough sordu.

"Ve haftanın yedi günü. Bunu herkes bilir, küçük çocuklar bile."

"Herkes yanılıyor. Bir yıldız gününde yirmi üç saat ve yüz elli altı dakika vardı. Artı birkaç tuhaf saniye."

"Neredeydi?"

"Doğru. Sizi temin ederim ki yaptığım hesaplamalara göre bir günde yirmi dört saat ve *iki* dakika var. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz, Bay Anderson?"

Marty bunu düşündü. "Bana dünyanın dönüşünün yavaşladığını mı söylüyorsun?"

"Aynen  yle." Yarbrough piposunu ağzından çıkardı ve kaldırımında yanlarından geçen insanlara eliyle işaret etti. Öğleden sonra alacakaranlık çökmeye baőladıęı için sayıları azalıyordu. "Bahse girerim bu insanların çoğu karşı karşıya olduğumuz çoklu felaketlerin tek bir nedeni olduğunu ve bunun da dünyanın çevresine yaptıklarımızdan kaynaklandığını düşünüyor. Ama  yle değil. Annemize -evet, o hepimizin annesi- çok kötü davrandığımızı, düpedüz tecavüz etmediyse bile kesinlikle taciz ettiğimizi kabul eden ilk kiőı ben olurum, ama evrenin büyük saatiyle karőılaőtırıldıęında biz cılızız. *Cılız*. Hayır, her ne oluyorsa çevresel bozulmadan çok daha büyük bir Şey."

Marty, "Belki de bu Chuck Krantz'ın hatasıdır," dedi.

Yarbrough ona şaşkınlıkla baktı, sonra güldü. "Ona geri dönüyorsun, ha? Chuck Krantz emekli oluyor ve tüm dünya nüfusu, dünyanın kendisinden bahsetmiyorum bile, onunla birlikte emekli mi oluyor? Teziniz bu mu?"

"Bir şeyleri suçlamak lazım," dedi Marty gülümseyerek. "Ya da birini."

Sam Yarbrough ayağa kalktı, bir elini sırtına götürdü, gerindi ve yüzünü buruşturdu. "Mr. Spock'tan özür dileyerek söylüyorum, bu mantıksız. Sanırım otuz dokuz yıl insan yaşamı açısından oldukça uzun bir süre -neredeyse yarısı- ama son buzul çağı oldukça uzun zaman önce yaşandı. Dinozorların çağından bahsetmiyorum bile. Yürüyelim mi?"

Gölgeleri önlerinde uzanarak ilerlediler. Marty güzel bir günün en güzel kısmını uyuyarak geçirdiği için zihinsel olarak kendini azarlıyordu. Yarbrough giderek daha yavaş hareket ediyordu. Nihayet Harvest Acres'ın girişini işaretleyen tuğla kemere ulaştıklarında yaşlı cenaze levazımatçısı tekrar oturdu.

"Sanırım artrit biraz yatışmasını beklerken gün batımını izleyeceğim. Bana katılmak ister misiniz?"

Marty başını salladı. "Sanırım devam edeceğim."

"Eski sevgiliyi kontrol et," dedi Yarbrough. "Anlıyorum. Sizinle konuşmak güzeldi Bay Anderson."

Marty kemerin altına doğru ilerledi, sonra geri döndü. "Charles Krantz demek

Bir şey var," dedi. "Bundan eminim."

"Haklı olabilirsin," dedi Sam piposunu tütürürken, "ama dünyanın dönüşünün yavaşlaması... hiçbir şey bundan daha büyük olamaz, dostum."

Harvest Acres sitesinin ana caddesi, daha kısa sokakların ayrıldığı, ağaçlarla çevrili zarif bir parabol şeklindeydi. Marty'ye resimli Dickens romanlarındakiler gibi görünen sokak lambaları yanmış, ay ışığında bir parıltı saçıyordu. Marty, Felicia'nın yaşadığı Fern Lane'e yaklaşırken, patenli küçük bir kız belirdi ve köşeden zarifçe geçti. Bol kırmızı bir şort ve üzerinde birinin yüzü olan kolsuz bir tişört giymişti, belki de bir taş

bir yıldız ya da bir rapçi. Marty kızın yaşını on ya da on bir olarak tahmin ediyordu ve onu görmek Marty'yi çok neşelendirmişti. Paten kayan küçük bir kız: bu anormal günde daha normal ne olabilirdi? Bu anormal *yılda*?

"Yo," dedi.

"Yo," diye kabul etti ama patenlerinin üzerinde düzgünce döndü, belki de annesinin onu uyardığı Tacizci Chester tiplerinden biri çıkarsa tepki vermeye hazırdı.

Marty olduğu yerde durarak, "Eski karımı görmeye gidiyorum," dedi. "Felicia Anderson. Belki de Gordon'a dönmüştür. Bu onun kızlık soyadıydı. Fern Lane'de yaşıyor. Numara 19."

Küçük kız patenlerinin üzerinde döndü, Marty Rat'i kış üstü bırakacak zahmetsiz bir hareketti bu. "Evet, belki seni daha önce görmüşümdür. Mavi Prius mu?"

"O benim."

"Eğer onu görmeye geldiysen, neden eski sevgilin?"

"Hala ondan hoşlanıyorum."

"Dövüşmüyor musun?"

"Eskiden öyleydik. Artık eski sevgililer olduğumuz için daha iyi anlaşıyoruz."

"Bayan Gordon bazen bize zencefilli kurabiye verir. Ben ve küçük kardeşim Ronnie. Ben Oreos'u daha çok seviyorum ama..."

"Ama kurabiye böyle kırılır, değil mi?" Marty söyledi.

"Hayır, zencefilli şeker parçalanmaz. En azından onları ağzınızda çıtırdatana kadar-"

O anda sokak lambaları söndü ve ana cadde bir gölge gölüne dönüştü. Bütün evler aynı anda karanlığa gömüldü. Şehirde daha önce de kesintiler olmuştu, bazıları on sekiz saat kadar sürmüştü ama elektrik her zaman geri gelmişti. Marty bu sefer geleceğinden emin değildi. Belki, ama hayatı boyunca kendisinin (ve diğer herkesin) kanıksadığı elektriğin internetin yolunu tutmuş olabileceğine dair bir his vardı içinde.

"Booger," dedi küçük kız.

"Eve gitsen iyi olur," dedi Marty. "Sokak lambaları olmadığı için paten kaymak için çok karanlık."

"Bayım? Her şey yoluna girecek mi?"

Kendi çocuğu olmamasına rağmen, yirmi yıl boyunca onlara öğretmenlik yapmış ve on altı yaşına geldiklerinde onlara doğruyu söylemeniz gerekse de, bu kız kadar genç olduklarında iyi kalpli bir yalanın genellikle doğru yol olduğunu düşünmüştü. "Elbette."

"Ama bak," dedi ve işaret etti.

Onun titreyen kollarını Fern Lane'in köşesindeki eve kadar takip etti. Küçük bir çim alana bakan karanlık cumbalı pencerede bir yüz belirliyordu. Bir seanstaki ekto plazma gibi parlayan beyaz çizgiler ve gölgeler halinde belirliyordu. Gülümseyen ay yüzü. Siyah çerçeveli gözlükler. Kalem hazır. Üzerinde: CHARLES KRANTZ. Altında: 39 HARIKA YIL! TEŞEKKÜRLER, CHUCK!

"Hepsinin başına geliyor," diye fısıldadı.

Haklıydı. Chuck Krantz, Fern Lane'deki her evin ön penceresinde yükseliyordu. Marty arkasını döndü ve ana caddede arkasında Krantz yüzlerinden oluşan bir kavisin uzandığını gördü. Düzinelerce Chuck, belki yüzlerce. Eğer bu olay şehrin her yerinde oluyorsa binlerce olabilirdi.

"Evine git," dedi Marty, artık gülümsemiyordu. "Evine, annenin ve babanın yanına git, yavrum. Hemen şimdi."

Patenleri kaldırırda gümbürdeyerek ve saçları arkasından uzayarak uzaklaştı. Kırmızı şortunu görebiliyordu, sonra kalınlaşan gölgeler arasında kayboldu.

Marty onun gittiği yöne doğru hızla yürürken her pencerede Charles "Chuck" Krantz'ın gülümseyen yüzünü gördü. Beyaz gömleği ve koyu renk kravatıyla Chuck. Sanki bir hayalet-klon sürüsü tarafından izleniyor gibiydi. Marty ay olmadığı için mutluydu; ya Chuck'ın yüzü orada belirseydi? *Bununla* nasıl başa çıkacaktı?

On üç numarada yürümekten vazgeçti. Felicia'nın küçük evine kadar koştu. İki odalı bungalovun önünden yürüyerek geçti ve kapıyı çaldı. Bekledi, birden onun hâlâ hastanede olduğundan, belki de çift vardiya çalıştığından emin oldu, ama

Sonra onun ayak seslerini duydu. Kapı açıldı. Elinde bir mum vardı. Korkmuş yüzünü aydınlatıyordu.

"Marty, Tanrı'ya şükür. Onları görüyor musun?"

"Evet." Adam onun da ön penceresindeydi. Chuck. Gülümsüyordu. Gelmiş geçmiş tüm muhasebecilere benziyordu. Kazlara bile yuh demeyen bir adam.

"Daha yeni... ortaya çıkmaya başladılar!" "Biliyorum. Gördüm."

"Sadece burada mı?"

"Sanırım her yerde. Bence neredeyse-"

Sonra ona sarıldı, onu içeri çekti ve diğer iki kelimeyi söylemesine fırsat vermediği için mutluydu: *son*.

Ithaca College Felsefe ve Din Bölümü'nde felsefe doçenti olan Douglas Beaton, bir hastane odasında oturmuş kayınbiraderinin ölmesini beklemektedir. Tek ses, kalp monitörünün sabit *bip... bip... bip* sesleri ve Chuck'ın yavaş ve giderek zorlaşan nefes alış verişidir. Makinelerin çoğu devre dışı bırakılmıştır.

"Amca?"

Doug döndüğünde Brian'ın hâlâ mektup ceketini ve sırt çantasını giydiğini görür.

"Okuldan erken mi çıktın?" Doug soruyor.

"İzinle. Annem bana mesaj atıp makineleri açmalarına izin vereceğini söyledi. Verdiler mi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Bir saat önce." "Annem şimdi nerede?"

"1. Roor'daki şapelde. Onun ruhu için dua ediyor."

Ve muhtemelen doğru şeyi yaptığı için dua ediyordur, diye düşünüyor Doug. Çünkü rahip size evet, bu bir, gerisini Tanrı halleder dediğinde bile, bu bir şekilde yanlış hissettiriyor.

"Eğer şey gibi görünüyorsa ona mesaj atmam gerekiyor..." Brian'ın amcası omuz silkiyor.

Brian yatağa yaklaşır ve babasının hâlâ beyaz olan yüzüne bakar. Siyah çerçeveli gözlüklerini bir kenara bırakan çocuk, babasının lise birinci sınıfta okuyan bir oğlu olacak kadar yaşlı görünmediğini düşünüyor. Kendisi de liseli bir çocuğa benziyor. Babasının elini tutuyor ve hilal şeklindeki yara izinin üzerine kısa bir öpücük konduruyor.

"Onun gibi genç adamların ölmemesi gerekir," diyor Brian. Sanki babası duyabilecekmiş gibi alçak sesle konuşuyor. "Tanrım, Doug Amca, daha geçen kış otuz dokuz yaşına bastı!"

"Gel otur," diyor Doug ve yanındaki boş sandalyeye vuruyor. "Orası annemin koltuğu."

"Geri döndüğünde bunu ona verebilirsin."

Brian sırt çantasını silkeler ve oturur. "Sence ne kadar sürer?"

"Doktorlar her an gidebileceğini söyledi. Yarından önce, neredeyse kesin. Makinelerin nefes almasına yardımcı olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve onu beslemek için serumlar vardı. O... Brian, hiç acı çekmiyor. O kısım bitti."

"Glioblastoma," diyor Brian acı acı. Amcasına döndüğünde ağlıyordu. "Tanrı neden babamı alsın Doug Amca? Bunu bana açıkla."

"Yapamam. Tanrı'nın yolları bir gizemdir."

"Gizemin canı cehenneme," diyor çocuk. "Gizemler ait oldukları yerde, hikaye kitaplarında kalmalı."

Doug Amca başını sallıyor ve kolunu Brian'ın omuzlarına doluyor. "Zor olduğunu biliyorum evlat, benim için de zor, ama elimdeki tek şey bu. Hayat bir gizemdir. Ölüm de öyle."

Charles Krantz-Chuck, karısına, karısının kardeşine ve arkadaşlarına göre-birbiri ardına yavaşça nefes alıp verirken, vücudunun dünyayla son etkileşimlerini, her nefes alıp verişin (kalbinin atışı gibi) birkaç ameliyatın hâlâ devam ettiği iflas etmekte olan bir beyin tarafından yönetilmesini dinleyerek sessizliğe gömülürler. Çalışma hayatını Midwest Trust'ın muhasebe departmanında geçiren adam şimdi son hesaplarını yapıyor: küçük gelirler, büyük ödemeler.

Brian, "Bankaların kalpsiz olması gerekir ama onu orada gerçekten sevdiler," diyor. "Bir ton Rowers gönderdiler. Hemşireler onları solaryum şeyine koydular çünkü Rowers'ın olmaması gerekiyordu. Ne düşündüler? Alerji krizini tetikleyeceğini falan mı?"

"Orada çalışmayı çok severdi," diyor Doug. "Sanırım bu büyük bir olay değildi -hiçbir zaman Nobel Ödülü kazanmayacak ya da başkandan Özgürlük Madalyası almayacaktı- ama bunu seviyordu."

"Dans etmeyi de," diyor Brian. "Dans etmeyi severdi. Çok iyiydi. Annem de öyleydi - ikisinin de çok iyi dans ettiğini söylerdi. Ama onun daha iyi olduğunu da söylerdi."

Doug gülüyor. "Kendisine fakir adamın Fred Astaire'i derdi. Çocukken model trenler yapardı. Zaydee'sinin bir seti vardı. Bilirsin, büyükbabasının?"

"Evet," diyor Brian. "Zaydee'sini biliyorum." "İyi bir hayatı vardı, Bri."

"Yeteri kadar değil," diyor Brian. "İsteddiği gibi Kanada'yı trenle geçemeyecek. Ya da Avustralya'yı ziyaret edemeyecek - bunu da istiyordu. Benim liseden mezun olduğumu asla göremeyecek. Asla insanların komik konuşmalar yaptığı ve ona altın hediye ettiği bir emeklilik partisi yapamayacak..." Gözlerini ceketinin koluna sildi. "Altın bir saat."

Doug yeğeninin omuzlarını sıkarak.

Brian kenetlenmiş ellerine bakarak konuşuyor. "Tanrı'ya inanmak istiyorum amca, bir bakıma inanıyorum da ama neden böyle olması gerektiğini anlamıyorum. Tanrı neden böyle olmasına *izin verdi*. Bu bir gizem mi? Sen çok iyi bir felsefecisin ve yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

Evet, çünkü ölüm felsefeyi yıkıma götürür, diye düşünüyor Doug.

"Ne derler bilirsin, Brian-ölüm en iyilerimizi alır ve ölüm geri kalanımızı da alır."

Brian gülümsemeye çalışır. "Bunun rahatlatıcı olması gerekiyorsa, daha çok çaba göstermelisin."

Doug duymamış gibi görünüyor. Doug'a göre gerçek bir kardeş olan eniştesine bakıyor. Kız kardeşine iyi bir hayat vermiş. İşe başlamasına yardım etmiş ve bu da en azı. Birlikte bazı zamanlar geçirmişler. Yeterli değil ama idare edecekler gibi görünüyor.

"İnsan beyni tek parçadır -kemik kafes içindeki bir sünger dokudan daha fazlası değildir- ama beynin içindeki zihin sonsuzdur. Depolama kapasitesi muazzamdır, hayal gücü ise kavrama yeteneğimizin ötesindedir. Bence bir erkek ya da kadın öldüğünde bütün bir dünya yıkılır - o kişinin bildiği ve inandığı dünya. Düşünsene ufaklık, dünya üzerinde milyarlarca insan var ve bu milyarlarca insanın her birinin içinde bir dünya var. Zihinlerinin tasarladığı dünya."

"Ve şimdi babamın dünyası ölüyor."

"Ama bizimki değil," diyor Doug ve yeğenini bir kez daha sıkıyor. "Bizimki bir süre daha devam edecek. Ve anneninki de. Onun için güçlü olmalıyız, Brian. Elimizden geldiğince güçlü."

Sessizleşirler, hastane yatağında ölmekte olan adama bakarlar, monitörün *bip... bip... bip* sesini ve Chuck Krantz'ın yavaşça alıp verdiği nefesleri dinlerler. Bir kez durduğunda. Göğsü sıçan gibi. Brian geriliyor. Sonra yine o agonal hırıltılardan biriyle yükselir.

"Anneme mesaj at," diyor Brian. "Hemen şimdi."

Doug çoktan telefonunu çıkardı. "Senden çok öndeyim." Ve yazıyor: **Gelsen iyi olur, kardeşim. Brian burada. Sanırım Chuck sona yaklaştı.**

Marty ve Felicia arka bahçeye çıktılar. Verandadan taşıdıkları sandalyelere oturdular. Şehrin her yerinde elektrikler kesilmişti ve yıldızlar çok parlaktı. Marty'nin Nebraska'da büyüdüğü çocukluğundan beri hiç görmediği kadar parlaktı. O zamanlar küçük bir teleskopu vardı ve tavan arasındaki penceresinden evreni seyrediyordu.

"İşte Aquila," dedi. "Kartal. İşte Kuğu Cygnus. Görüyor musun?" "Evet. Ve şurada da Kuzey Sta-" Durdu. "Marty? Gördün mü..." "Evet," dedi. "Az önce söndü. Ve işte Mars gidiyor. Elveda Kızıl Gezegen." "Marty, korkuyorum."

Gus Wilfong bu gece gökyüzüne mi bakıyordu? Andrea, Felicia'yla birlikte Mahalle İzleme Komitesi'nde olan kadın? Cenazeci Samuel Yarbrough? Peki ya kırmızı şortlu küçük kız? Yıldız ışığı, yıldız parlaklığı, bu gece gördüğüm son yıldızlar.

Marty onun elini tuttu. "Ben de öyle."

Ginny, Brian ve Doug, Chuck Krantz'ın yatağının yanında durmuş, ellerini birleştirmişlerdir. Chuck'ın -koca, baba, muhasebeci, dansçı, TV suç programlarının hayranı- son iki ya da üç nefesini vermesini bekliyorlar.

"Otuz dokuz yıl," diyor Doug. "Otuz dokuz *harika* yıl. Teşekkürler, Chuck."

Marty ve Felicia yüzleri gökyüzüne dönük oturmuş, yıldızların sönüşünü izliyorlardı. Önce birer ikişer, sonra düzinelerce, sonra da yüzlerce. Samanyolu karanlığa doğru yuvarlanırken Marty eski karısına döndü.

"Seviyoru

m-"

Siyah.

ACT II

OTOBÜSÇÜLER

Jared Franck, eski bir minibüsü olan arkadaşı Mac'in yardımıyla davul setini Boylston Caddesi'nde Walgreens ile Apple Store arasındaki en sevdiği yere kurar. Bugün hakkında iyi hisleri var. Perşembe öğleden sonra, hava muhteşem ve sokaklar hafta sonunu dört gözle bekleyen insanlarla dolu, ki bu her zaman hafta sonunun kendisinden daha iyidir. Perşembe öğleden sonra insanlar için bu beklenti saftır. Cuma öğleden sonra insanlar beklentiye bir kenara bırakıp eğlenmek için işe koyulmak zorunda.

"Her şey yolunda mı?" Mac ona sorar. "Evet. Teşekkürler."

"İstediğim tek teşekkür benim yüzde onum, kardeşim."

Mac dışarı çıkar, muhtemelen çizgi roman dükkanına, belki Barnes & Noble'a, sonra da aldığı şeyi okumak için Common'a gider. Mac çok okuyan biri. Toplanma zamanı geldiğinde Jared onu arayacak. Mac minibüsünü getirecek.

Jared, Cambridge'de ikinci el bir dükkândan yetmiş-on beş sente aldığı hırpalanmış bir pelerin şapkasını (yıpranmış kadife, yırtık pırtık ipek grogren bant) yere koyar ve önüne üzerinde BU SİHİRLİ BİR ŞAPKADIR! ÖZGÜRCE VERİN VE KATKINIZ İKİ KATINA ÇIKSIN! Şapkanın içine bir

İnsanlara doğru fikri vermek için birkaç dolarlık banknot. Ekim ayının başları için hava sıcak, bu da Boylston konserlerinde istediği gibi giyinmesine izin veriyor - önünde FRANCKLY DRUMS yazan kolsuz tişört, haki şort, çorapsız eski püskü Converse ayakkabılar - ama soğuk günlerde bile, eğer giyiyorsa genellikle ceketini atıyor, çünkü ritmi hissettiğinizde sıcaklığı da hissediyorsunuz.

Jared taburesini açıyor ve davul başlarının üzerinde bir hazırlık paradoksu yapıyor. Birkaç kişi ona bakar, ancak çoğu arkadaşlarından, akşam yemeği planlarından, nerede içki içileceğinden ve geçen günlerin gittiği gizemli çöplükten bahsederken kaybolmuş bir şekilde yanından geçip gider.

Bu arada saat sekize kadar uzun bir süre geçer, bu da BPD'nin arabasının genellikle kaldırıma yanaştığı ve bir polisin yolcu camından eğilerek toparlanma zamanının geldiğini söylediği zamandır. Sonra Mac'i arayacak. Şimdilik kazanılacak para var. Hi-hat'ini ve crash zilini kurar, sonra cowbell'i ekler, çünkü bugün cowbell gibi bir gün gibi hissetmektedir.

Jared ve Mac, Newbury Caddesi'ndeki Doctor Records'ta yarı zamanlı olarak çalışıyorlar, ancak iyi bir günde Jared neredeyse busking kadar kazanabiliyor. Güneşli Boylston Caddesi'nde davul çalmak, Doc's'un paçuli atmosferinden ve Folkways'de Dave Van Ronk ya da şal renkli plaklarda Dead nadideleri arayan plak inekleriyle yapılan uzun sohbetlerden kesinlikle daha iyi. Jared her zaman onlara Tower Records batarken nerede olduklarını sormak ister.

Kay Kyser'dan özür dileyerek Müzikal Bilgi Koleji olarak adlandırdığı Juilliard'dan ayrılmış. Üç dönem devam etmiş ama sonunda ona göre değilmiş. Yaptığınız şey hakkında düşünmenizi istiyorlardı ve Jared'e göre ritim sizin dostunuz, düşünmek ise düşmanınız. Ara sıra konserlere katılıyor ama gruplar pek ilgisini çekmiyor. Hiç söylemese de (tamam, belki bir ya da iki kez, sarhoşken), müziğin kendisinin düşman olabileceğini düşünüyor. İşin içine girdiğinde bu konular hakkında nadiren düşünüyor. Kendini müziğe kaptırdığında, müzik bir hayalettir. O zaman sadece davullar önemlidir. Ritim.

Isınmaya başlar, ilk başta yavaş tempoda gider, cowbell, tom ve rimshot yoktur, Sihirli Şapka'nın buruşuk iki doları ve kaykaylı bir çocuk tarafından (aşağılayıcı bir şekilde) yırtılmış bir çeyreklik dışında boş kalmasına aldırılmaz. Zaman var. İçeri girmenin bir yolu var. Boston'da bir sonbahar hafta sonunun keyfini beklemek gibi, içeri girmeyi bulmak da eğlenmenin yarısıdır. Hatta belki de çoğu.

Janice Halliday, Paper and Page'de geçirdiği yedi saatin ardından eve dönerken, başı öne eğik ve çantasına sıkı sıkıya sarılmış bir şekilde Boylston'dan aşağı doğru yürüyor. En yakın T istasyonunu aramaya başlamadan önce Fenway'e kadar yürüyebilir, çünkü şu anda istediği şey yürümek. On altı aylık erkek arkadaşı az önce ondan ayrılmış. Onu terk etti, fazla abartmamak lazım. Onu kaldırıma atmış. Bunu modern bir şekilde yaptı, mesajla.

Birbirimiz için doğru kişi değiliz. 😞

O zaman: **Her zaman kalbimde olacaksın!** ❤️

O zaman: **Sonsuza kadar arkadaşız, tamam mı?** 😊👉

Birbirlerine uygun olmamaları muhtemelen biriyle tanıştığı ve hafta sonunu onunla New Hampshire'da elma toplayarak ve daha sonra bir pansiyonda sevişerek geçireceği anlamına geliyor. Janice'i **bu** gece ya da hiçbir zaman, giydiği şık pembe bluz ve kırmızı şal etekle göremeyecek, tabii Janice ona bir fotoğrafla birlikte **"İşte bunu kaçırıyorsun, seni 🤖 yığını"** yazılı bir mesaj göndermezse.

Hiç beklemediği bir şeydi, tam da içinden geçmeye hazırlanırken yüzüne çarpılan bir kapı gibi, onu topuklarının üzerinde geriye iten de buydu. Bu sabah olasılıklarla dolu görünen hafta sonu, şimdi ona içine girmesi gereken, yavaşça dönen bir fiçinin girişi gibi görünüyor. Cumartesi günü P&P'de çalışmayacak ama belki Maybelline'i arayıp en azından Cumartesi sabahı gelip gelemeyeceğini sorabilir. Pazar günü mağaza kapalı. En azından şimdilik Pazar günü düşünülmemeli.

"Sonsuza dek dostmuşuz." Bunu çantasına söylüyor, çünkü aşağıya bakıyor. Ona aşık değildi, aşık olduğunu hiç düşünmemişti bile, ama yine de dehşet verici bir şoktu bu. İyi bir adamdı (en azından o öyle düşünüyordu), oldukça iyi bir aşıktı ve dedikleri gibi birlikte olmak eğlenceliydi. Şimdi yirmi iki yaşında ve terk edilmiş ve bu berbat bir şey. Eve döndüğünde biraz şarap içip ağlayacağını düşünüyor. Ağlamak iyi gelebilir. Tedavi edici. Belki de büyük müzik listelerinden birini açıp odanın içinde dans eder. Billy Idol şarkısında dediği gibi, kendimle dans ederim. Lisedeyken dans etmeyi severdi ve o Cuma gecesi dansları mutlu zamanlardı. Belki o mutluluğu yeniden yakalayabilir.

Hayır, diye düşünüyor, o melodiler -ve o anılar- seni daha çok ağlatacak. Lise uzun zaman önceydi. Burası gerçek dünya, erkeklerin seni uyarmadan terk ettiği yer.

Birkaç blok ötede davul sesi duyuyor.

Charles Krantz-Chuck, arkadaşlarına göre- Boylston Caddesi boyunca muhasebecilik zırhını giymiş olarak ilerliyor: gri takım elbise, beyaz gömlek, mavi kravat. Siyah Samuel Windsor ayakkabıları ucuz ama sağlam. Evrak çantası yanında sallanıyor. Etrafında dolanan iş çıkışı kalabalığının gevezeliklerine aldırış etmiyor. Boston'da Yirmi Birinci Yüzyılda Bankacılık başlıklı bir hafta sürecekle bir konferansa katılıyor. Tüm masrafları karşılanarak bankası Midwest Trust tarafından gönderilmiş. Çok hoş, özellikle de daha önce Beantown'ı hiç ziyaret etmediği için.

Konferans muhasebeciler için mükemmel, temiz ve oldukça ucuz bir otelde düzenleniyor. Chuck konuşmacılardan ve panellerden hoşlandı (bir panele katıldı ve konferans yarın öğlen sona ermeden önce bir başkasına katılması planlanıyor), ancak mesai saatlerini yetmiş diğerk muhasebeciyle birlikte geçirmek istemedi. Onların dilini konuşuyor ama diğerklerinin dilini de konuştuğunu düşünmeyi seviyor. En azından konuşuyordu, her ne kadar kelime dağarcığının bir kısmı artık kaybolmuş olsa da.

Şimdi mantıklı Samuel Windsor Oxfords'ları onu öğleden sonra yürüyüşüne çıkarıyor. Çok heyecan verici değil ama oldukça keyifli. Bugünlerde *oldukça keyifli* olması yeterli. Hayatı bir zamanlar umduğundan daha dar ama o bununla barışmış durumda. Daralmanın her şeyin doğal düzeni olduğunu anlıyor. Hiçbir zaman Birleşik Devletler Başkanı olamayacağınızı anladığınız ve bunun yerine Jaycees'in başkanı olmaya razı olduğunuz bir zaman gelir. Bir de iyi tarafı var. Titizlikle sadık olduğu bir karısı ve ortaokula giden zeki, iyi huylu bir oğlu var. Ayrıca henüz bilmede de sadece dokuz aylık ömrü kalmıştır. Sonunun tohumları - hayatın daraldığı yer

Son nokta - hiçbir cerrah bıçağının giremeyeceği derinlere ekilmişler ve son zamanlarda uyanmaya başladılar. Yakında siyah meyve verecekler.

Yanından geçenlere -renkli etekleriyle üniversiteli kızlar, Red Sox şapkalarını ters çevirmiş üniversiteli oğlanlar, Çin Mahallesi'nden gelen kusursuz giyimli Asyalı Amerikalılar, alışveriş çantalarıyla matmazeller, üzerinde Amerikan paçavrası ve yanında THESE COLORS DON'T RUN sloganı olan kocaman bir seramik fincan tutan Vietnam gazisi- göre Chuck Krantz kesinlikle beyaz Amerika'nın kişileşmiş, düğmeleri iliklenmiş, içine kapanmış ve tamamen doların peşinde koşan hali gibi görünüyor olmalı. O, evet, zevk peşinde koşan çekirge kayaları arasında önceden belirlenmiş yolunda ilerleyen çalışkan bir karınca, ama aynı zamanda başka şeyler de. Ya da öyleydi.

Küçük kız kardeşini düşünüyor. Adı Rachel mıydı Regina mı? Reba? Renee? Tam olarak hatırlayamıyor, sadece baş gitaristin küçük kız kardeşi olduğunu biliyor.

Lise üçüncü sınıftayken, Midwest Trust olarak bilinen o tepede çalışan çalışkan bir karınca olmadan çok önce, Chuck Retros adlı bir grubun solistiydi. Kendilerine bu adı vermişlerdi çünkü altmışlı ve yetmişli yılların Stones, The Searchers ve The Clash gibi İngiliz gruplarının şarkılarını çalıyorlardı, çünkü bu şarkıların çoğu basitti. Şarkıların modifiye yedililer gibi garip akorlarla dolu olduğu Beatles'tan uzak durdular.

Chuck'ın solist olmasının iki nedeni vardı: bir enstrüman çalamamasına rağmen melodiyi taşıyabiliyordu ve büyükbabasının eski bir SUV'si vardı ve çok uzak olmadıkları sürece Chuck'ın konserlere gitmesine izin veriyordu. Retros başlangıçta kötüydü ve üçüncü sınıfın sonunda dağıldıklarında sadece vasattı, ama ritim gitaristin babasının bir keresinde söylediği gibi, "lezzete doğru kuantum sıçraması" yapmışlardı. Ve gerçekten, çok fazla zarar vermek zordu.

"Bits and Pieces" (Dave Clark Five) ve "Rockaway Beach" (Ramones) gibi şarkıları çalarken.

Chuck'ın tenor sesi dikkat çekici olmayan bir şekilde yeterince hoştu ve yeri geldiğinde çığlık atmaktan ya da falsetto yapmaktan çekinmiyordu, ama asıl sevdiği enstrümantal aralardı, çünkü o zaman sahnede Jagger gibi dans edip kasıla kasıla ilerleyebiliyor, bazen mikrofon standını bacaklarının arasında müstehcen olduğunu düşündüğü bir şekilde sallayabiliyordu. Ay yürüyüşü de yapabiliyordu ve bu her zaman alkış alıyordu.

Retros bazen gerçek bir garajda, bazen de baş gitaristin alt kattaki dinlenme odasında prova yapan bir garaj grubuydu. Bu son durumlarda, solistin küçük kız kardeşi (Ruth? Reagan?) genellikle bermuda şortuyla merdivenlerden zıplayarak inerdi. İki Fender amfisinin arasına yerleşir, kalçalarını ve poposunu abartılı bir şekilde salları, kulaklarını tıkar ve dilini çıkarırdı. Bir keresinde mola verdiklerinde Chuck'a yanaştı ve fısıldadı, "Aramızda kalsın, yaşlı insanların seviştiği gibi şarkı söylüyorsun."

Geleceğin muhasebecisi Charles Krantz, "Sanki sen biliyorsun da, maymuncuk," diye fısıldamıştı.

Küçük kardeş bunu görmezden geldi. "Yine de seni dans ederken izlemeyi seviyorum. Beyaz bir adam gibi yapıyorsun ama yine de."

Kendisi gibi beyaz olan küçük kız kardeşi de dans etmeyi severdi. Bazen antrenmandan sonra ev yapımı kasetlerinden birini koyar ve gruptaki diğer çocuklar korna çalıp yarı akıllıca yorumlar yaparken onunla dans ederdi, ikisi Michael Jackson hareketlerini yapar ve deli gibi gülerlerdi.

Chuck davul sesini ilk duyduğunda küçük kız kardeşine (Ramona?) nasıl moonwalk yapılacağını öğretmeyi düşünmektedir. Adamın biri Retros'un "Hang On Sloopy" ve "Brand New Cadillac" günlerinde çalmış olabileceği basit bir rock ritmi çalıyor. İlk başta her şeyin kafasında olduğunu düşünür, hatta belki de

Ancak bir sonraki bloktaki yaya kalabalığı, kolsuz tişörtlü bir çocuğun küçük taburesinde oturup o lezzetli eski zaman ritmini çaldığını görmesine yetecek kadar uzun süre dağılır.

Chuck, "İhtiyacın olduğunda dans edecek küçük bir kız kardeş nerede?" diye düşünüyor.

Jared on dakikadır işinin başında ve elinde kaykaycı çocuğun Sihirli Şapka'ya attığı alaycı bir çeyreklikten başka bir şey yok. Bu ona hiç mantıklı gelmiyor, hafta sonu yaklaşırken böyle güzel bir Perşembe öğleden sonrasında şapkada şimdiye kadar en az on beş doları olmalıydı. Açlıktan ölmek için paraya ihtiyacı yok ama insan sadece yemek ve kirayla geçinemez. İnsanın kendi imajını düzene sokması gerekiyor ve Boylston'da davul çalmak da bunun büyük bir parçası. O sahnede. Performans sergiliyor. Solo yapıyor aslında. Şapkadaki şey, kimin performansı beğenip kimin beğenmediğine nasıl karar verdiğidir.

Çubuklarını parmak uçlarının arasında döndürüyor, kendini ayarlıyor ve "My Sharona"nın girişini çalıyor, ama doğru değil. Kulağa yapmacık geliyor. Evrak çantası kısa bir sarkaç gibi sallanan Bay İşadamı tipinin kendisine doğru geldiğini görür ve onda bir şey -Allah bilir ne- Jared'in yaklaştığını duyurmak istemesine neden olur. Önce bir reggae ritmine, sonra da "I Heard It Through the Grapevine" ile "Susie Q"nun karışımı gibi daha ince bir şeye kayar.

Kitinin sesini ölçmek için o hızlı paradoksu çalıştırdığından beri Jared ilk kez bir kıvılcım hissediyor ve bugün neden cowbell istediğini anlıyor. Olbeat'e vurmaya başlar ve çaldığı şey Champs'in eski şarkısı "Tequila" gibi bir şeye dönüşür. Oldukça havalı. Groove gelmiştir ve groove takip etmek isteyeceğiniz bir yol gibidir. Dövüşü hızlandırabilir, araya biraz tom sokabilirdi, ama Bay İşadamı'nı izliyor ve bu adam için yanlış görünüyor. Jared'in Bay İşadamı'nın neden

oluğun odak noktası haline gelir ve bunu umursamaz. Bazen öyle olur. Oluk bir hikayeye dönüşür. Bay İşadamını, içkinize küçük pembe bir şemsiye koyulan yerlerden birinde tatilde hayal eder. Belki yanında karısı vardır, belki de turkuaz bikinili kül rengi bir sarışın olan kişisel asistanı. Ve duydukları şey bu. Tiki meşaleleri yakılmadan önce davulcu o geceki konser için ısınıyor.

Bay İşadamı'nın Bay İşadamı oteline giderken yanından geçip gideceğine inanıyor, Sihirli Şapka'yı besleme ihtimali zayıf ile hiç arasında bir yerde geziniyor. O gittiğinde, Jared başka bir şeye geçecek, cowbell'i dinlendirecek, ama şimdilik bu ritim doğru olanı.

Ama Bay İşadamı geçip gitmek yerine durur. Gülümsüyor. Jared ona sırtıyor ve kaldırımdaki şapkaya başıyla selam veriyor. Bay İşadamı onu fark etmemiş gibi görünüyor ve şapkayı beslemiyor. Onun yerine evrak çantasını siyah Bay İşadamı ayakkabılarının arasına bırakıyor ve kalçalarını ritimle birlikte bir o yana bir bu yana hareket ettirmeye başlıyor. Sadece kalçaları: diğer her şey hareketsiz kalıyor. Yüzü poker gibi. Jared'in tam başının üzerindeki bir noktaya bakıyor gibi görünüyor.

"Yürü be adam," der genç bir adam ve şapkaya birkaç bozuk para atar. Bay İşadamı'nın nazıkçe şakıması için, ritim için değil, ama sorun değil.

Jared hi-hat'i hızlı ve yumuşak vuruşlarla çalıştırmaya, onunla alay etmeye, neredeyse okşamaya başlar. Diğer eliyle cowbell'i vurarak vurmaya başlıyor ve kick-pedal'ı kullanarak biraz dip ekliyor. Çok güzel. Gri takım elbiseli adam bir bankacıya benziyor ama kalça sallaması bambaşka bir şey. Elini kaldırıyor ve ritme göre ön kolunu oynatmaya başlıyor. Elinin arkasında hilal şeklinde küçük bir yara izi var.

Chuck ritmin değiştiğini, biraz daha egzotik hale geldiğini duyar ve bir an için neredeyse kendine gelir ve uzaklaşır. Sonra düşündü, siktir et, kanun yok

kaldırımında biraz dans etmeye karşı. Ayağı takılmasın diye çantasından uzaklaşıyor, sonra ellerini hareketli kalçalarına koyuyor ve saat yönünde ters yüz yapar gibi dönüyor. Eskiden grup "Satisfaction" ya da "Walking the Dog" çalarken böyle yapardı. Birisi gülüyor, bir başkası alkışlıyor ve o da paltosunun kuyruğunu kıvrarak diğer tarafa dönüyor. Küçük kız kardeşiyle dans etmeyi düşünüyor. Küçük kız kardeşi ağzı bozuk bir sümüktü, ama kesinlikle dans edebiliyordu.

Chuck yıllardır o mistik, tatmin edici şeyin üzerine inmemiştir ama her hareketi mükemmel hissettiriyor. Bir bacağına kaldırıyor ve diğer topuğunun üzerinde dönüyor. Sonra ellerini, ezberden konuşmaya çağrılan bir okul çocuğu gibi arkasında kavuşturuyor ve evrak çantasının önünde kaldırımında ay yürüyüşü yapıyor.

Davulcu şaşkınlık ve sevinç içinde "Yow, baba!" der. Hızını artırıyor, şimdi sol eliyle cowbell'den Roor tom'a geçiyor, kick-pedal'ı çalıştırıyor, hi-hat'ten gelen metalik iç çekişi asla kaybetmiyor. İnsanlar toplanıyor. Sihirli Şapka'ya para akıyor: kağıt ve metal. Burada bir şeyler oluyor.

Birbiriyle uyumlu bereler ve Gökkuşaağı Koalisyonu tişörtleri giyen iki genç adam küçük kalabalığın en önünde yer alıyor. İçlerinden biri şapkanın içine 1 ve gibi görünen bir şey atıyor ve "Yürü be adam, yürü!" diye bağılıyor.

Chuck'ın cesaretlendirilmeye ihtiyacı yok. O artık bu işin içinde. Yirmi birinci yüzyılda bankacılık yapmak aklından çıkmıştır. Takım elbisesinin düğmesini çözer, ellerinin tersiyle paltosunu arkasından sıyrır, başparmaklarını bir silahşor gibi kemerine geçirir ve dışarı ve geriye doğru modifiye bir dönüş yapar. Ardından hızlı bir adım atıyor ve dönüyor. Davulcu gülüyor ve başını sallıyor. "Peynir gibisin," diyor. "Peynir gibisin, baba!"

Kalabalık artıyor, şapka doluyor, Chuck'ın kalbi sadece göğsünde atmıyor, gümbür gümbür atıyor. Kalp krizi geçirmek için iyi bir yol ama umurunda değil. Karısı onu bunu yaparken görse altına sıçar, adamın da umurunda değil. Oğlu

utanır ama oğlu burada değildir. Sağ ayakkabısını sol baldırına koyar, tekrar döner ve tekrar öne ve ortaya geldiğinde, bereli adamların yanında duran genç ve güzel bir kadın görür. Pembe bir bluz ve kırmızı bir şal etek giymiştir. Geniş, büyülenmiş gözlerle ona bakmaktadır.

Chuck ellerini ona doğru uzatıyor, gülümsüyor ve parmaklarını şıklatıyor. "Haydi," diyor. "Hadi, küçük kardeşim, dans et."

Jared onun yapacağını düşünmüyor - utangaç bir tipe benziyor - ama o yavaşça gri takım elbiseli adama doğru yürüyor. Belki de Sihirli Şapka gerçekten sihirlidir.

Berelilerden biri "Dans et!" diyor ve diğerleri de Jared'in çaldığı ritme eşlik ederek alkışlıyor: "Dans, dans, dans!"

Janice bir anda gülümser, çantasını Chuck'ın evrak çantasının yanına atar ve onun ellerini tutar. Jared yaptığı işi bırakır ve Charlie Watts'a dönüşerek bir asker gibi çekiçle vurmaya başlar. Bay İşadamı kızı döndürüyor, bir elini ince beline koyuyor, onu kendine çekiyor ve hızlı adımlarla davul setinin yanından geçerek neredeyse Walgreens binasının köşesine varıyor. Janice geri çekilir, bir çenesini "yaramaz-yaramaz" bir hareketle sallar, sonra geri gelir ve Chuck'ın iki elini birden kavrar. Sanki bunu yüzlerce kez prova etmişler gibi, Chuck bir kez daha modifiye edilmiş bir split yapar ve Janice bacaklarının arasından ateş eder, şal eteği güzel bir kalçanın tepesine kadar açan cüretkâr bir hareket. Kız kendini bir eliyle destekleyip sonra tekrar ayağa kalkarken birkaç nefes sesi duyuluyor. Gülüyor.

Chuck göğsünü sıvazlayarak, "Artık yok," diyor. "Yapamam-"

Kadın ona doğru fırlar ve ellerini onun omuzlarına koyar. Onu belinden yakalıyor, kalçasının üzerinde döndürüyor ve sonra düzgünce kaldırıma bırakıyor. Adam kızın sol elini kaldırıyor ve kız elinin altında zıplayan bir balerin gibi dönüyor. Şu anda onu izleyen yüzden fazla insan olmalı, kaldırıma doldurup sokağa taşıyorlar. Yeni bir alkış kopuyor.

Jared bir kez davul çalıyor, zillere vuruyor, sonra muzaffer bir edayla çubuklarını havaya kaldırıyor. Bir alkış daha kopuyor. Chuck ve Janice birbirlerine bakıyor, ikisi de nefes nefese. Chuck'ın yeni ağarmaya başlayan saçları terli alnına yapışmış.

"Ne yapıyoruz biz?" Janice soruyor. Davul sesleri kesildiğı için şaşkın görünüyor.

"Bilmiyorum," diyor Chuck, "ama ne kadar zamandır başıma gelen en iyi şey bu."

Sihirli Şapka'nın içi dolu.

"Daha fazla!" diye bağıyor biri ve kalabalık bunu duyuyor. Bir sonraki dansı yakalamaya hazır birçok telefon havaya kaldırılıyor ve kız da yakalayacakmış gibi görünüyor ama genç. Chuck dans etti. Davulcuya bakar ve başını sallar. Davulcu anladığını göstermek için başını sallıyor. Chuck ilk dansı kaç kişinin videoya çekecek kadar hızlı olduğunu ve karısının bunu görürse ne düşüneceğini merak ediyor. Ya da oğlunun. Peki ya viral olursa? Pek olası değil, ama eğer yayılırsa, bankaya geri dönerse, Boston'daki bir konferansa gönderdikleri adamın Boylston Caddesi'nde kızı olabilecek kadar genç bir kadınla kışını salladığını gördüklerinde ne düşünecekler? Ya da birinin küçük kız kardeşiyle. Ne yaptığını sanıyordu ki?

"Artık yeter millet," diye sesleniyor davulcu. "Öndeyken bırakmalıyız."

"Benim de eve gitmem gerek," diyor kız.

"Henüz değil," diyor davulcu. "Lütfen."

Yirmi dakika sonra Boston Common'daki ördek havuzuna bakan bir bankta oturuyorlardı. Jared Mac'i aradı. Chuck ve Janice, Jared'in eşyalarını toplamasına ve minibüsün arkasına yüklemesine yardım ettiler. Birkaç kişi onları tebrik etmek, övgü dolu sözler söylemek ve overRowing şapkasına birkaç dolar daha eklemek için etrafta dolanıyordu. Yola çıktıklarında -Cuck ve Janice arka koltukta yan yana oturuyor, ayakları çizgi roman yığınlarının arasında dikili- Mac, Common'ın yanına park ettiklerini asla unutmayacaklarını söylüyor.

"Bugün yapacağız," diyor Jared. "Bugün sihirli." Ve yapıyorlar, Four Seasons'ın tam karşısında.

Jared parayı sayıyor. Birisi gerçekten de 1ft y atmış, belki de bereli adam 1 ve ile karıştırmıştır. Toplamda dört yüz dolardan fazla var. Jared hiç böyle bir gün geçirmemişti. Hiç beklemiyordu. Mac'in yüzde onunu bir kenara ayırır (Mac şu anda göletin kenarında durmuş, cebindeki fıstık ezmeli kraker paketinden ördeleri beslemektedir), sonra geri kalanı paylaşmaya başlar.

Janice onun ne yaptığını anladığında "Hayır," diyor. "O senin."

Jared başını sallar. "Hayır, eşit paylaştık. Tek başıma gece yarısına kadar davul çalsam bile bu kadar kazanamazdım." Polisler böyle bir şeye asla izin vermez. "Bazen otuz dolar kazanıyorum ve bu iyi bir günde oluyor."

Chuck'ın baş ağrılarından biri başlıyor ve saat dokuzda kötüleşeceğini biliyor ama genç adamın ciddiyeti onu yine de güldürüyor. "Pekâlâ. İhtiyacım yok ama sanırım bunu hak ettim." Uzanıp Janice'in yanağını okşuyor, tıpkı bazen solistin ağzı bozuk küçük kız kardeşinin yanağını okşadığı gibi. "Siz de öyle genç bayan."

"Böyle dans etmeyi nereden öğrendin?" Jared, Chuck'a sorar.

"Ortaokuldayken Twirlers and Spinners adında bir ders dışı program vardı ama bana en iyi hareketleri gösteren büyükannemdi."

"Sen mi?" diye sorar Janice'e.

"Hemen hemen aynı," diyor ve kızarıyor. "Lise dansları. Davul çalmayı nerede öğrendin?"

"Kendi kendini yetiştirmiş. Senin gibi," diyor Chuck'a. "Tek başına harikaydın dostum, ama hatun sana ekstra bir boyut kattı. Bu işi para kazanmak için yapabiliriz, biliyor musun? Şöhret ve servete giden yolda gerçekten çalabileceğimizi düşünüyorum."

Chuck çılgınca bir an için bunu gerçekten düşünür ve kızın da öyle olduğunu görür. Ciddi bir şekilde değil ama alternatif bir hayatın hayalini kurar gibi. Profesyonel beyzbol oynadığınız, Everest Dağı'na tırmandığınız ya da bir stadyum konserinde Bruce Springsteen ile det yaptığınız bir hayat. Sonra Chuck biraz daha güler ve bağını sallar. Kız üçte birini çantasına atarken o da gülüyor.

Jared, Chuck'a, "Gerçekten hepsi sendin," diyor. "nmde durmana ne sebep oldu? Ve seni harekete geçiren neydi?"

Chuck bunu düşündü ve omuz silkti. Bunun sebebinin o eski yarım yamalak grubu Retros'u düşünmesi ve enstrümantal aralarda sahnede dans etmeyi sevmesi, mikrofon sehpasını bacaklarının arasında sallayarak kendini göstermesi olduğunu söyleyebilirdi ama öyle değildi. Gerçekten de, o zamanlar, ge, esnek, bağ ağrısı olmayan ve kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir delikanlıyken bile böyle bir elan ve özgürlükle dans etmiğ miydi?

"Sihir gibiydi," diyor Janice. Kıkırdıyor. Bugün ondan bu sesi duymayı beklemiyordu. Ağlamak, evet. Kıkırdama, hayır. "apkan gibi."

Mac geri gelir. "Jere, gitmeliyiz yoksa park cezamı ödemek için parayı harcamak zorunda kalacaksın."

Jared ayağa kalkar. "Kariyer akığınızı değiğtirmek istemediğinize emin misiniz?

Beacon Hill'den Roxbury'ye kadar bu şehirde alabiliriz. Kendimize bir isim yaparız." "Yarın katılmam gereken bir konferans var," diyor Chuck.

"Cumartesi günü

Eve dönüyorum. Beni bekleyen bir karım ve oğlum var."

"Ve bunu tek bağıma yapamam," diyor Janice gülümseyerek. "Fred olmadan Ginger gibi olur."

"Bunu duydum," diyor Jared ve kollarını uzatıyor. "Ama gitmeden önce buraya gelmelisin. Grup kucaklağması."

Ona katılırlar. Chuck onların kendi terinin kokusunu alabildiğini biliyor -bu takım elbiseyi bir daha giymeden önce kuru temizleme yaptırması gerekecek, hem de çok sıkı bir şekilde- ve o da onlarınkinin kokusunu alabiliyor. Sorun yok. Kızın sihir kelimesini kullanırken doğru söylediğini düşünüyor.

Bazen böyle bir şey vardır. Çok değil, ama biraz. Eski bir paltonun cebinde unutulmuş bir yirmiliği bulmak gibi.

Jared, "Sonsuza dek işportacılar" diyor.

Chuck Krantz ve Janice Halliday tekrarlıyor.

"Sonsuza dek işportacılar," diyor Mac, "harika. Şimdi taksimetre görevlisi gelmeden buradan gidelim, Jere."

Chuck, Janice'e eğer o tarafa gidecekse Prudential Center'ı geçip Boston Oteli'ne gideceğini söyler. Janice'in planı Fenway'e kadar yürümek, eski erkek arkadaşını düşünmek ve çantasına bir şeyler mırıldanmaktı ama fikrini değiştirdi. Arlington Caddesi'nden tramvaya bineceğini söyledi.

Adam onu oraya götürür, ikisi birlikte parkın içinden geçerler. Merdivenlerin başında kadın ona dönüp "Dans için teşekkür ederim" der.

Ona bir selam veriyor. "Benim için bir zevkti."

Gözden kaybolana kadar onu izler, sonra Boylston'a geri döner. Yavaş yürüyor çünkü sırtı ağrıyor, bacakları acıyor ve başı zonkluyor. Hayatı boyunca böyle kötü baş ağrıları çektiğini hatırlamıyor. Yani birkaç ay öncesine kadar. Böyle devam ederse bir doktora görünmek zorunda kalacağını düşünüyor. Bunun ne olabileceğini bildiğini sanıyor.

Gerçi bunlar daha sonra olacak. Tabii eğer olursa. Bu gece kendine güzel bir akşam yemeği -neden olmasın, bunu hak etti- ve bir kadeh şarap ısmarlayacağını düşünüyor. Bir daha düşündüm de, Evian olsun. Şarap baş ağrısını şiddetlendirebilir. Yemeğini bitirdiğinde -tatlı da dahil- Ginny'yi arayacak ve ona kocasının bir sonraki internet sansasyonu olabileceğini söyleyecek. Muhtemelen böyle bir şey olmayacak, şu anda bir yerlerde birileri hiç şüphesiz boş hokkabazlık yapan bir köpekle uğraşıyor.

Soda şişeleri ve bir başkası puro içen bir keçi anıyor, ama her ihtimale karşı onunla öne çıkmak daha iyi.

Jared'in davullarını kurduğu yerin önünden geçerken, o iki soru tekrarlanır: Neden dinlemek için durdun ve neden dans etmeye başladın? Bilmiyor ve cevaplar iyi bir şeyi daha iyi yapar mı?

Daha sonra yürüme yeteneğini kaybedecek, Boylston Caddesi'nde küçük kız kardeşiyle dans etmeyi bir kenara bırakacak. Daha sonra yiyecekleri çiğneme yeteneğini kaybedecek ve yemekleri bir blenderdan gelecek. Daha sonra uyanıklık ve uyku arasındaki farkı kavrayamayacak ve Tanrı'nın dünyayı neden yarattığını merak edecek kadar büyük bir acı diyarına girecek. Daha sonra karısının adını unutacak. Ara sıra hatırlayacağı şey, nasıl durduğu, evrak çantasını nasıl düşürdüğü ve kalçalarını davulun ritmine göre nasıl hareket ettirdiğidir ve Tanrı'nın dünyayı bu yüzden yarattığını düşünecektir. Sadece bunu.

YASA I

BEN ÇOKLUKLARI İÇERİRİM

Chuck bir kız kardeşi olmasını dört gözle bekliyordu. Annesi çok dikkatli olursa onu kucağına alabileceğine söz vermişti. Elbette anne babası olmasını da dört gözle bekliyordu, ancak I-95 üst geçidindeki buzlu bir yama sayesinde bunların hiçbirini gerçekleşmedi. Çok sonraları, üniversitede bir kız arkadaşına, ana karakterin ebeveynlerinin araba kazasında öldüğü her türlü roman, film ve TV şovu olduğunu, ancak gerçek hayatta böyle bir şey yaşayan tanıdığı tek kişinin kendisi olduğunu söyleyecekti.

Kız arkadaşı bunu düşündü ve kararını verdi. "Eminim bu her zaman oluyordur, ancak ebeveynler kayak tatilleri sırasında ev yangınlarına, hortumlara, kasırgalara, depremlere ve çığlara da yakalanabilirler. Olasılıklardan sadece birkaçını saymak gerekirse. Peki size kendi zihniniz dışında herhangi bir şeyin ana karakteri olduğunuzu düşündüren nedir?"

Şairdi ve bir çeşit nihilistti. İlişkimiz sadece bir sömestr sürdü.

Chuck, otoyol üst geçidinden baş aşağı düşerken arabada değildi çünkü anne ve babası akşam yemeği randevusundaydı ve o sırada hala Zaydee ve Bubbie diye seslendiği büyükanne ve büyükbabası tarafından bakılıyordu (bu çoğunlukla üçüncü sınıfta, çocuklar onunla dalga geçtiğinde sona erdi ve daha Amerikan Büyükanne ve Büyükbaba'ya geri döndü). Albie ve Sarah Krantz yolun sadece bir mil aşağısında yaşıyorlardı ve ilk başta bir orfana dönüştüğüne inandığı kazadan sonra onu büyütmeleri yeterince doğaldı. Yedi yaşındaydı.

Bir yıl boyunca -belki de bir buçuk yıl- evleri katıksız bir hüznün içindeydi. Krantze'ler sadece oğullarını ve gelinlerini kaybetmekle kalmamış, sadece üç ay sonra doğacak olan torunlarını da kaybetmişlerdi. Krantz'lar

ismi çoktan seçilmişti: Alyssa. Chuck bu ismin ona yağmur gibi geldiğini söylediğinde annesi hem gülmüş hem de ağlamıştı.

Bunu asla unutmadı.

Diğer büyükanne ve bykbabasını elbette tanıyordu, her yaz ziyaretleri oluyordu, ancak temelde ona yabancıydılar. Orphant olduktan sonra sık sık aradılar, basit nasılsın-ne yapıyorsun-okul nasıl gidiyor aramaları ve yaz ziyaretleri devam etti; Sarah (diğer adıyla Bubbie, diğer adıyla Büyükanne) onu uçağa bindirdi. Ama annesinin ailesi Omaha'nın yabancı topraklarında yaşayan yabancılar olarak kaldı. Doğum gününde ve Noel'de ona hediyeler gönderdiler -büyükannesini ve büyükbabası Noel'i "kutlamadıkları" için bu sonuncusu özellikle güzeldi- ama bunun dışında onları, sınıf atladığa geride kalan öğretmenler gibi aykırı kişiler olarak görmeye devam etti.

Chuck ilk önce mecazi yas giysilerini çıkarmaya başladı, büyükanne ve bykbabasını (yaşlı, evet, ama *eski* değil) kendi kederlerinden çekip çıkardı. Chuck on yaşındayken çocuğu Disney World'e gtrdkleri bir zaman geldi. Swan Resort'ta bitişik odaları vardı, odalar arasındaki kapı geceleri açık tutuluyordu ve Chuck büyükannesinin ağladığını sadece bir kez duydu. Çoğunlukla eğlenmişler.

Bu iyi duyguların bir kısmı onlarla birlikte eve döndü. Chuck bazen büyükannesinin mutfakta mırıldandığını ya da radyoda şarkı söylediğini duyuyordu. Kazadan sonra bir sürü dışarıdan yemek gelmişti (ve büyükbabanın Budweiser şişeleriyle dolu geri dönüşüm kutuları), ama Disney World'den sonraki yıl büyükannem yeniden yemek pişirmeye başladı. Eskiden sıska olan çocuğa kilo aldırان güzel yemekler.

Yemek pişirirken rock and roll'u severdi, Chuck onun için çok geçen olduğunu düşünürdü, ama belli ki bundan hoşlanıyordu. Chuck mutfağa girip bir kurabiye aradığında ya da bir dilim Wonder Bread ile kahverengi şekerli bir sarma yapmayı umduğunda, büyükannesini ona elini uzatırdı

ellerini ona doğru uzatır ve parmaklarını şıklatmaya başladı. "Dans et benimle, Henry," derdi.

Adı Chuck'tı, Henry değil, ama genellikle onu kabul ederdi. Ona jitterbug adımlarını ve birkaç crossover hareketini öğretti. Ona daha fazlası olduğunu söyledi ama sırtı bunları denemek için çok gıcırdıyordu. "Yine de sana gösterebilirim," dedi ve bir Cumartesi günü Blockbuster mağazasından bir yığın video kaset getirdi. Fred Astaire ve Ginger Rogers'ın oynadığı *Swing Time*, *West Side Story* ve Chuck'ın en sevdiği, Gene Kelly'nin bir elektrik direğiyle dans ettiği *Singin' in the Rain* vardı.

"Bu hareketleri öğrenebilirsin," dedi. "Sen doğuştan yeteneklisin, ufaklık."

Bir keresinde, Jackie Wilson'ın "Higher and Higher" şarkısına özellikle yorucu bir şekilde gittikten sonra buzlu çay içerken ona lisedeyken nasıl olduğunu sordu.

"Ben bir *kusittim*," dedi. "Ama bunu söylediğimi zaydee'ye söyleme. O eski kafalıdır."

Chuck hiç söylemedi.

Ve kubbeye hiç girmede. O zaman girmezdi.

Tabii ki sordu, hem de birden fazla kez. Yukarıda ne olduğunu, yüksek pencereden ne görebildiğini, odanın neden kilitli olduğunu. Büyükanne, Roor'un güvenli olmadığını ve içinden geçebileceğini söyledi. Büyükbabam da aynı şeyi söyledi, çürümüş Roor yüzünden yukarıda hiçbir şey yoktu ve o pencerelerden görebileceğiniz tek şey bir alışveriş merkeziydi. Bir gece, Chuck'ın on birinci doğum gününden hemen önce, gerçeğin en azından bir kısmını söyleyene kadar bunu söyledi.

İçki içmek sırlar için iyi değildir, bunu herkes bilir ve oğlunun, gelinin ve müstakbel torununun (Alyssa, kulağa yağmur gibi geliyor) ölümünden sonra Albie Krantz çok fazla içti. Anheuser- Busch'tan hisse senedi almalıydı, o kadar çok içiyordu. Bunu yapabiliyordu çünkü emekliydi, rahattı ve çok depresyondaydı.

Disney World gezisinden sonra içki içmek, akşam yemeğinde bir kadeh şaraba ya da beyzbol maçının önünde bir biraya kadar azaldı. Çoğunlukla. Arada bir -ilk başta her ay, daha sonra her iki ayda bir- Buck'ın büyükbabası bir tane bağlıyordu. Her zaman evdeydi ve bu konuda hiç yaygara yapmazdı. Ertesi gün öğlene kadar yavaş hareket eder ve az yerd, sonra normale dönerdi.

Bir gece Red Sox'ın Yankees'e yenilmesini izlerken, Albie ikinci altılı Bud paketini de bitirmek üzereyken, Chuck bir kez daha kubbe konusunu açtı. Çoğunlukla sadece konuşacak bir şey olsun diye. Sox dokuz sayı gerideyken, maç pek de ilgisini çekmiyordu.

"Bahse girerim Westford Alışveriş Merkezi'nin ötesini görebiliyorsundur," dedi Chuck.

Büyükbaba bunu düşündü, sonra televizyonun kumandasındaki sessiz düğmesine basarak Ford Kamyon Ayı reklamını susturdu. (Büyükbaba Ford'un "Fix Or Repair Daily" anlamına geldiğini söyledi.) "Eğer oraya çıkarsan istediğinden çok daha fazlasını görebilirsin," dedi. "İşte bu yüzden kilitli, evlat."

Chuck içinden küçük ve hiç de rahatsız edici olmayan bir ürperti geçtiğini hissetti ve aklı hemen Scooby-Doo ve arkadaşlarına, Gizem Makinesi'nde hortlakları kovalamaya gitti. Büyükbabasının ne demek istediğini sormak istedi, ama yetişkin yanı - şahsen orada değildi, hayır, on yaşında değildi, ama nadiren konuşmaya başlayan bir şey - ona sessiz olmasını söyledi. Sessiz ol ve bekle.

"Bu evin hangi tarzda olduğunu biliyor musun, Chucky?" "Viktorya dönemi," dedi Chuck.

"Bu doğru ve Viktorya döneminden kalma da değil. 1885'te inşa edildi, o zamandan beri yarım düzine kez tadilatın geçti, ama kubbe başından beri oradaydı. Bubbie'niz ve ben burayı ayakkabı işi gerçekten ilerlediğinde satın aldık ve bir şarkıya aldık. 1971'den beri buradayım ve bunca yıl boyunca o lanet kubbeye yarım düzine kez bile çıkmadım."

"Roor çürüdüğü için mi?" Chuck masum olduğunu umduğu bir ifadeyle sordu.

"Çünkü orası hayaletlerle dolu," dedi büyükbaba ve Chuck yine o ürpertiye hissetti. Bu sefer o kadar da zevkli değildi. Gerçi büyükbabam şaka yapıyor olabilirdi. Bugünlerde zaman zaman şaka *yapıyordu*. Büyükanne için dans neyse, büyükbabam için de şaka oydu. Birasını devirdi. Geçirdi. Gözleri kızarmıştı. "Noel Henüz Gelmedi. Bunu hatırlıyor musun, Chucky?"

Chuck biliyordu, Noel'i başka türlü "yaşamasalar" bile her yıl Noel arifesinde Noel *Şarkısı*'nı izliyorlardı ama bu büyükbabasının neden bahsettiğini bildiği anlamına gelmiyordu.

Büyükbaba, "Jeries'li çocuk kısa bir süre sonra öldü," dedi. Televizyona bakıyordu ama Chuck gerçekten gördüğünü sanmıyordu. "Henry Peterson'a olanlar... o daha uzun sürdü. Aradan dört, belki de on beş yıl geçti. O zamana kadar orada gördüklerimi neredeyse unutmuştum." Başparmağını tavana doğru salladı. "Ondan sonra bir daha oraya çıkmayacağımı söylemişim, keşke çıkmasaydım. Sarah yüzünden, kabarcığın ve ekmek yüzünden. Zor olan beklemek, Chucky. "Beklediğin zaman bunu anlayacaksın."

Mutfak kapısı açıldı. Karşıdaki Bayan Stanley'den dönen büyükanneydi. Büyükanne tavuk çorbasını almıştı çünkü Bayan Stanley kendini kötü hissediyordu. Büyükanne öyle demişti ama Chuck henüz on bir yaşında olmasına rağmen başka bir nedeni olduğuna dair iyi bir fikre sahipti. Bayan Stanley tüm mahalle dedikodularını bilirdi ("O bir *yente*," dedi Büyükbaba) ve her zaman paylaşmaya istekliydi. Büyükanne bütün haberleri büyükbabaya anlatırdı, genellikle

Chuck'ı odadan dışarı davet etti. Ama odanın dışına çıkması, duyamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Henry Peterson kimdi, büyükbaba?" Chuck sordu.

Ama büyükbaba karısının geldiğini duymuştu. Sandalyesinde doğruldu ve elindeki Bud kutusunu bir kenara bıraktı. "Şuna bak!" diye haykırdı, fena olmayan bir ayıklık taklidiyle (büyükannem buna kanmazdı). "Sox kaleleri doldurdu!"

Sekizinci günün başında büyükannem, büyükbabamı sabah Chuck'ın Apple Jacks'i için süt alması için blogun altındaki Zoney's Go-Mart'a gönderdi. "Araba kullanmayı aklından bile geçirme. Yürüyüş seni ayıltır."

Büyükbaba tartışmazdı. Büyükanneyle nadiren tartıştı ve bunu denediğinde de sonuçlar iyi olmamıştı. O gittikten sonra Büyükanne -Bubbie- kanepede Chuck'ın yanına oturdu ve bir kolunu ona doladı. Chuck başını onun rahat yastıklı omzuna koydu. "Sana hayaletlerinden mi bahsediyordu? Kubbede yaşayanlardan mı?"

"Um, evet." Yalan söylemenin bir anlamı yoktu; büyükannem yalanları hemen anlıyordu. "Var mı? Onları gördün mü?"

Büyükanne homurdandı. "Ne düşünüyorsun, *Hantel*?" Daha sonra Chuck bunun bir cevap olmadığını anlayacaktı. "Ben olsam Zaydee'ye çok fazla ilgi göstermezdim. O iyi bir adam ama bazen biraz fazla içiyor. Sonra da hobi atlarına biniyor. Eminim neden bahsettiğimi biliyorsunuzdur."

Chuck yaptı. Nixon hapse girmeliydi; *faygelehler* Amerikan kültürünü ele geçiriyor ve pembeleştiriyordu; Miss America yarışması (büyükannemin bayıldığı) basit bir et şovuydu. Ama o gecedan önce kubbedeki hayaletler hakkında hiçbir şey söylememişti. En azından Chuck'a.

"Bubbie, JeJeries'li çocuk kimdi?"

İç çekti. "Bu çok üzücü bir şeydi, boychuck." (Bu onun küçük şakasıydı.) "Bir sonraki blokta yaşıyordu ve sokaktaki bir topu kovalarken sarhoş bir sürücü ona çarptı. Bu olay uzun zaman önce oldu. Eğer deden sana olaydan önce gördüğünü söylediye, yanılıyordu. Ya da şakalarından biri için uydurmuştur."

Büyükanne Chuck'ın ne zaman yalan söylediğini biliyordu; o gece Chuck bunun iki yöne de gidebilen bir yetenek olduğunu keşfetti. Her şey ona bakmayı bırakıp gözlerini televizyona çevirişindeydi, sanki orada olup bitenler

Chuck, büyükannemin beyzbolu, hatta Dünya Serisi'ni bile umursamadığını biliyordu.

Büyükanne, "Sadece çok içiyor," dedi ve konu kapandı.

Belki doğru. *Muhtemelen* doğru. Ama o geceden sonra Chuck, siyah bir kordona asılı tek bir çıplak ampulün aydınlattığı kısa (altı basamaklı) dar merdivenlerin tepesindeki kilitli kapısıyla kubbeden korkmaya başladı. Ama hayranlık korkunun ikiz kardeşidir ve o geceden sonra bazen, büyükanne ve büyükbabasının her ikisi de dışarıdaysa, onlara tırmanmaya cesaret ederdi. Yale asma kilidine dokunur, tıkırdarsa irkilir (içeride hapsolmuş hayaletleri rahatsız edebilecek bir ses), sonra aceleyle merdivenlerden aşağı iner, giderken omzunun üzerinden bakardı. Kilidin açıldığını ve Roor'a düştüğünü hayal etmek kolaydı. Kapı kullanılmayan menteşeleri üzerinde gıcırdayarak açılacaktı. Böyle bir şey olursa korkudan ölebileceğini tahmin ediyordu.

Öte yandan mahzen hiç de korkutucu değildi. Ruoresanlar tarafından parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Ayakkabı dükkânlarını satıp emekli olduktan sonra, büyükbabam zamanının çoğunu orada ahşap işleri yaparak geçirirdi. Her zaman mis gibi talaş kokardı. Chuck bir köşede, planya ve zımpara makinelerinden ve dokunması yasak olan şerit testereden uzakta, büyükbabasının Hardy Boys kitaplarından oluşan bir kutu buldu. Eski zamanlardan kalmaydılar ama oldukça iyidiler. Bir gün mutfakta büyükannesinin fırından kurabiye çıkarmasını beklerken *Uğursuz Tabela*'yı okuyordu ki, büyükannesi kitabı elinden kaptı.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," dedi. "Kendini geliştirmenin zamanı geldi, evlat. Orada bekle."

Chuck, "Ben de tam iyi kısmına geliyordum," dedi.

Sadece Yahudi baloncukların hakkını verebileceği bir sesle homurdandı. "Bunların içinde hiç iyi bölüm yok," dedi ve kitabı elinden aldı.

Geri döndüğünde elinde *Roger Ackroyd Cinayeti* vardı. "İşte *bu* iyi bir gizem hikâyesi," dedi. "Etrafta jalopilerle koşuşturan aptal gençler yok. Bunu gerçek yazarlığa giriş kitabın olarak düşün." Düşündü. "Tamam, Saul Bellow değil ama fena da değil."

Chuck kitaba sadece büyükannesini memnun etmek için başladı ve kısa sürede kayboldu. On birinci yılında neredeyse iki düzine Agatha Christie okudu. Miss Marple'la ilgili birkaç kitap denedi ama telaşlı bıyıkları ve küçük gri hücreleriyle Hercule Poirot'yu daha çok seviyordu. Poirot düşünen bir kediymi. Yaz tatilinde bir gün Chuck arka bahçedeki hamakta *Doğu Ekspresinde Cinayet*'i okuyordu ve gözleri yukarıdaki kubbenin penceresine takıldı. Mösyö Poirot'nun bunu nasıl araştıracağını merak etti.

Aha, diye düşündü. Ve sonra *Voilà*, ki bu daha iyiydi.

Büyükannem bir dahaki sefere yaban mersinli mu ns yaptığında, Chuck birazını Bayan Stanley'e götürüp götüremeyeceğini sordu.

"Çok düşüncelisin," dedi büyükannem. "Neden sen de yapmıyorsun? Sadece karşıdan karşıya geçerken iki tarafa da bakmayı unutma." Bir yere gideceği zaman ona hep bunu söylerdi. Şimdi, küçük gri hücreleri devreye girdiğinde, onun Jeries çocuğunu düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

Büyükanne tombuldu (ve giderek daha da tombullaşıyordu), ama Bayan Stanley onun iki katı büyüklüğündeydi, yürüdüğünde sızdıran bir lastik gibi hırıldayan ve her zaman aynı pembe ipek ambalajı giymiş gibi görünen bir duldu. Chuck ona, boyunu daha da uzatacak ikramlar götürdüğü için belli belirsiz suçluluk duyuyordu ama bilgiye ihtiyacı vardı.

Mu ns için teşekkür etti ve -kendisinin de emin olduğu gibi- onunla mutfakta bir çay içmek isteyip istemediğini sordu. "Çay yapabilirim!" "Teşekkür ederim," dedi Chuck. "Ben çay içmem ama bir bardak çaya hayır demem. süt."

Haziran güneşinin altında küçük mutfak masasına oturduklarında Bayan Stanley, Albie ve Sarah ile işlerin nasıl gittiğini sordu. Chuck, bu mutfakta söyleyeceği her şeyin gün bitmeden sokakta duyulacağını düşünerek, bir şey yaptıklarını söyledi. Ama Poirot biraz almak istiyorsan biraz da vermelisin dediği için, büyükannesinin Lutheran evsizler barınağı için giysi topladığını da ekledi.

"Büyükannen bir aziz," dedi Bayan Stanley, belli ki daha fazlası olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. "Peki ya büyükbaban? Sırtındaki o şeye baktırdı mı?"

"Evet," dedi Chuck. Sütten bir yudum aldı. "Doktor onu aldı ve test ettirdi. Kötü olanlardan biri değildi."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun!"

"Evet," diye kabul etti Chuck. Verdiğine göre, şimdi almaya hakkı olduğunu hissediyordu. "Büyükannemle Henry Peterson adında biri hakkında konuşuyordu. Sanırım o

öldü."

Hayal kırıklığına hazırdı; Henry Peterson adını hiç duymamış olabilirdi. Ama Bayan Stanley gözlerini Chuck düşeceklerinden korkana kadar açtı ve boynunu sanki oraya bir parça yaban mersini sıkışmış gibi sıkı. "Oh, bu çok üzücüydü! Çok *korkunç*! Babanızın hesaplarını tutan muhasebeciydi, biliyorsunuz. Diğer şirketlerin de." Öne doğru eğildi, sargısı Chuck'a halüsinasyon görece kadar büyük bir göğüs görüntüsü veriyordu. Hâlâ boynunu tutuyordu. "*Kendini öldürdü*," diye fısıldadı. "*Kendini astı*!"

"Zimmetine para mı geçiriyordu?" Chuck sordu. Agatha Christie kitaplarında çok fazla zimmete para geçirme vardı. Ayrıca şantaj da.

"Ne? Tanrım, hayır!" Dudaklarını birbirine bastırdı, sanki karşısında oturan sakalsız gencin duyamayacağı bir şeyi içinde tutmak ister gibiydi. Eğer durum buysa, her şeyi (ve herkese) anlatmaya yönelik doğal eğilimi galip gelmişti. "Karısı genç bir adamla kaçtı! Oy kullanacak *yaşta* bile *değildi* ve *kadın kırklarındaydı*! Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Chuck'ın aklına gelen tek cevap "Vay canına!" oldu. su ce gibi görünüyordu.

Eve döndüğünde raftan not defterini aldı ve şunları yazdı: *G. ölmeden kısa bir süre önce Jefferies'li çocuğun hayaletini gördü. H. Peterson'ın hayaletini ölmeden dört ya da beş yıl önce görmüş.* Chuck durdu, Bic'inin ucunu çiğniyordu, sıkıntılıydı. Aklından geçenleri yazmak istemiyordu ama iyi bir dedektif olarak bunu yapmak zorunda olduğunu hissediyordu.

Sarah ve ekmek. KUBBEDE BÜYÜKANNENİN HAYALETİNİ Mİ GÖRDÜ?

Cevap ona apaçık görünüyordu. Yoksa neden büyükbabam beklemenin ne kadar zor olduğundan bahsetsin ki?

Şimdi ben de bekliyorum, diye düşündü Chuck. Ve tüm bunların bir saçmalıktan ibaret olmasını umuyorum.

Altıncı sınıfın son gününde Bayan Richards -disiplinden hiç anlamayan ve muhtemelen devlet eğitim sisteminde uzun süre kalamayacak olan tatlı, hippie ruhlu genç bir kadın- Chuck'ın sınıfına Walt Whitman'ın "Kendimin Şarkısı" adlı eserinden bazı dizeler okumaya çalıştı. Pek iyi gitmedi. Çocuklar kabadayıydı ve şiir istemiyorlardı, sadece önlerinde uzanan yaz aylarına kaçmak istiyorlardı. Chuck da aynıydı, Bayan Richards kitabına bakarken tükürük topu fırlatmaktan ya da Mike Enderby'ye İngere vermekten mutluydu, ama bir satır kafasında çınladı ve dik oturmasına neden oldu.

Ders bitip de çocuklar serbest kaldığında, biraz oyalandı. Bayan Richards masasına oturdu ve bir tutam saçını alnından geriye doğru savurdu. Chuck'ın hâlâ orada durduğunu görünce ona yorgun bir gülümseme verdi. "İyi geçti, sence de öyle değil mi?"

Chuck iğnelemeyi duyduğunda anlardı, iğneleme nazik ve kendine yönelik olsa bile. Ne de olsa Yahudi'ydi. Yani, yarı yarıya.

"Ben büyüğüm, çoklukları barındırırım' derken bu ne anlama geliyor?"

Bu onun gülümsemesini canlandırdı. Bir tanesini çenesine dayadı ve güzel gri gözleriyle ona baktı. "Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Tanıdığım tüm insanlar mı?" Chuck cesaret etti.

"Evet," diye kabul etti, "ama belki de daha fazlasını kastediyordur. Öne doğru eğil."

American Verse'in not defterinin üstünde durduğu masasına doğru eğildi. Çok nazikçe avuçlarını şakaklarına koydu. Serinlerdi. O kadar harika hissettiriyorlardı ki, bir ürpertiye bastırmak zorunda kaldı. "Ellerimin arasında ne var? Sadece tanıdığım insanlar mı?"

"Daha fazla," dedi Chuck. Annesini, babasını ve hiç kucağına alma fırsatı bulamadığı bebeğini düşünüyordu. Alyssa, kulağa yağmur gibi geliyor. "Anılar."

"Evet," dedi. "Gördüğün her şey. Bildiğin her şey. *Dünya*, Chucky. Gökyüzündeki uçaklar, sokaktaki rögar kapakları. Yaşadığın her yıl, kafanın içindeki o dünya daha büyük, daha parlak, daha ayrıntılı ve karmaşık olacak. Anlıyor musun?"

"Sanırım öyle," dedi Chuck. Kafatasının kırılğan çanağının içinde koca bir dünya olduğu düşüncesine kapılmıştı. Sokakta vurulan Jeries'li çocuğu düşündü. Babasının muhasebecisi Henry Peterson'ın bir ipin ucunda öldüğünü düşündü (bu konuda kâbuslar görmüştü). Dünyaları kararıyordu. Işığı söndürdüğünüz bir oda gibi.

Bayan Richards ellerini çekti. Endişeli görünüyordu. "İyi misin, Chucky?"

"Evet," dedi.

"O zaman devam et. Sen iyi bir çocuksun. Sınıfta olman çok hoşuma gitti."

Kapıya doğru gitti, sonra geri döndü. "Bayan Richards, hayaletlere inanır mısınız?"

Bunu düşündü. "Anıların hayalet *olduğuna* inanıyorum. Ama küflü şatoların koridorlarında dolaşan hortlaklar? Bence onlar sadece kitaplarda ve filmlerde var." Ve belki de büyükbabanın evinin kubbesinde, diye düşündü

Chuck. "Yazın tadını çıkar, Chucky."

G

Chuck, büyükannesinin öldüğü Ağustos ayına kadar yazın tadını çıkardı. Bu ölüm sokakta, herkesin içinde gerçekleşmişti, bu biraz rahatsız ediciydi ama en azından insanların cenazede rahatlıkla "Tanrıya şükür intihar etmedi" diyebilecekleri türden bir ölümdü. "Uzun ve dolu dolu bir yaşamı oldu" şeklindeki diğer cümle ise daha gri bir alandaydı; Sarah Krantz altmışlı yaşlarının ortalarına henüz gelmemiştir, ancak yaklaşıyordu.

Pilchard Sokağı'ndaki evde bir kez daha katıksız bir hüznün vardı, ancak bu kez iyileşmenin başlangıcını işaret etmek için Disney World'e bir gezi yoktu. Chuck, en azından kendi kafasında, büyükannesine bubbie demeye geri döndü ve birçok gece uyuyana kadar ağladı. Büyükbabasının daha da kötü hissetmesine neden olmamak için bunu yüzünü yastığa koyarak yapıyordu. Bazen uykusu gelene kadar "Bubbie seni özledim, Bubbie seni seviyorum" diye fısıldadı.

Büyükbaba yas bandını taktı, kilo verdi, şakalarını yapmayı bıraktı ve yetmiş yaşından daha yaşlı görünmeye başladı ama Chuck aynı zamanda büyükbabasında bir rahatlama hissetti (ya da hissettiğini düşündü). Eğer öyleyse, Chuck bunu anlayabilirdi. Her gün korkuyla yaşadığınızda, korkulan şey nihayet gerçekleştiğinde ve sona erdiğinde bir rahatlama olmalıydı. Öyle değil miydi?

Kadın öldükten sonra asma kilide dokunmaya cesaret ederek kubbeye çıkan merdivenlere çıkmadı ama Acker Park Ortaokulu'nda yedinci sınıfa başlamadan hemen önce bir gün Zoney's'e gitti. Bir soda ve Kit Kat bar aldı, sonra tezgâhtara kadının felç geçirip öldüğünde nerede olduğunu sordu. Aşırı dövme, yirmili yaşlarında, arkası yağlanmış sarı saçlı tezgâhtar tatsız bir kahkaha attı. "Evlat, bu biraz ürkütücü. Ne bileyim, seri katillik becerilerini erkenden mi tazeliyorsun?"

"O benim büyükannemdi," dedi Chuck. "Benim baloncuğum. Olay olduğunda ben havuzdaydım. Eve dönüp onu aradım ve büyükbabam bana onun öldüğünü söyledi."

Bu, tezgâhtarın yüzündeki gülümsemeyi sildi. "Ah, dostum. Özür dilerim. Şuradaydı. Üçüncü koridorda."

Chuck üçüncü koridora gidip baktı, ne göreceğini zaten biliyordu.

"Bir somun ekmek alıyordu," dedi tezgâhtar. "Yere yığıldığında raftaki neredeyse her şeyi indirmiş. Çok fazla bilgi verdiysem özür dilerim."

"Hayır," dedi Chuck ve bunun zaten bildiği bir bilgi olduğunu düşündü.

Acker Park Ortaokulu'ndaki ikinci gününde Chuck ana binanın yanındaki ilan panosunun önünden geçti, sonra iki kat geri döndü. Pep Club, Band ve sonbahar spor takımları için seçmelerin afişleri arasında, dans adımlarının ortasında yakalanmış bir erkek ve kızı gösteren bir tane vardı, erkek kızın altında dönebilmesi için elini tutuyordu. Gülümseyen çocukların üzerinde gökkuşağı harfleriyle "DANS ETMEYİ ÖĞRENİN!" yazıyordu. Altında ise: DÖNENLER VE DÖNDÜRENLERE KATILIN! SONBAHAR KAÇAMAĞI GELİYOR! PISTE ÇIKIN!

Buna bakarken Chuck'ın aklına acı verici bir netlikte bir görüntü geldi: Büyükanne mutfakta, ellerini uzatmış. Parmaklarını şıklatıyor ve "Benimle dans et, Henry." diyordu.

O öğleden sonra spor salonuna gitti ve tereddütlü dokuz kişiyle birlikte kızların beden eğitimi öğretmeni Bayan Rohrbacher tarafından coşkuyla karşılandı. Chuck üç erkek çocuktan biriydi. Yedi kız vardı. Kızların hepsi daha uzundu.

Çocuklardan biri, Paul Mulford, oradaki en küçük çocuk olduğunu fark eder etmez kaçmaya çalıştı, boyu 1.80'di. Bayan Rohrbacher onu kovaladı ve neşeyle gülerek geri çekti. "Hayır, hayır, hayır," dedi, "artık *benimsin*."

Öyleydi. Hepsi öyleydi. Bayan Rohrbacher dans canavarıydı ve kimse ona engel olamazdı. Müzik kutusunu açtı ve onlara vals (Chuck biliyordu), cha-cha'yı (Chuck biliyordu), top değiştirmeyi (Chuck biliyordu) ve ardından samba'yı gösterdi. Chuck bunu bilmiyordu ama Bayan Rohrbacher Champs'ın "Tequila" şarkısını açıp temel hareketleri gösterdiğinde hemen anladı ve aşık oldu.

Küçük kulüpte açık ara en iyi dans eden oydu, bu yüzden Bayan Rohrbacher onu çoğunlukla beceriksiz kızların yanına koyuyordu. Bunu onları daha iyi hale getirmek için yaptığını anlıyordu ve bu konuda iyi bir sporcuydu, ama bu biraz sıkıcıydı.

Ancak kırk beş dakikanın sonuna doğru, dans canavarı merhamet gösterip onu sekizinci sınıf öğrencisi ve kızların en iyi dansçısı olan Cat McCoy ile eşleştirdi. Chuck romantizm beklemiyordu -Cat sadece güzel olmakla kalmıyor, kendisinden beş santim daha uzundu- ama onunla dans etmeyi seviyordu ve bu duygu karşılıklıydı. Bir araya geldiklerinde ritmi yakalıyor ve kendilerini ritme bırakıyorlardı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor (kızın aşağıya bakması gerekiyordu, bu çok kötü bir şeydi ama neyse o) ve keyifle gülüyorlardı.

Bayan Rohrbacher çocukları bırakmadan önce onları eşleştirdi (kızlardan dördü birbiriyle dans etmek zorundaydı) ve serbest stil yapmalarını söyledi. Çekingenliklerini ve beceriksizliklerini yitirdikçe, çoğu asla Copacabana'da dans edemeyecek olsa da, hepsi bu işte oldukça iyi oldu.

Bir gün - Ekim ayıydı, Güz Şenliği'nden sadece bir hafta kadar önceydi - Bayan Rohrbacher "Billie Jean "i çaldı.

"Şunu izleyin," dedi Chuck ve çok fena bir ay yürüyüşü yaptı. Çocuklar oo dedi. Bayan Rohrbacher'ın ağzı açık kaldı.

"Aman Tanrım," dedi Cat. "Bunu nasıl yaptığını göster bana!"

Tekrar yaptı. Cat denedi ama geri geri yürüme illüzyonu bir türlü gerçekleşmiyordu.

"Ayakkabılarını tekmele," dedi Chuck. "Çoraplarınla yap. İçine kay."

Cat yaptı. Çok daha iyiydi ve hepsi alkışladı. Bayan Rohrbacher bir kez denedi, sonra diğerlerinin hepsi deli gibi ay yürüyüşü yaptı. Aralarında en sakar olan Dylan Masterson bile kendini kaptırdı. Twirlers ve Spinners o gün her zamankinden yarım saat sonra dağıldı.

Chuck ve Cat birlikte dışarı çıktılar. "Bunu Fling'de yapmalıyız," dedi.

Gitmeyi planlamayan Chuck durdu ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Randevu olarak falan değil," diye devam etti Cat, "Dougie Wentworth ile çıkıyorum-" Chuck bunu biliyordu. "-ama bu onlara güzel hareketler gösteremeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Ben istiyorum, sen istemiyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Chuck. "Ben çok daha kısayım. Sanırım insanlar güler."

"Seni koruyorum," dedi Cat. "Kardeşimin bir çift Küba topuklu ayakkabısı var, ben de

Sanırım sana vururlar. Küçük bir çocuk için büyük ayakların var." "Çok teşekkürler," dedi Chuck.

Güldü ve ona kardeşçe sarıldı.

Twirlers and Spinners'ın bir sonraki toplantısında Cat McCoy kardeşinin Kübalılarını getirdi. Dans kulübünde olduğu için erkekliğine yapılan hakaretlere zaten katlanmış olan Chuck onlardan nefret etmeye hazırды ama ilk görüşte aşık oldu. Topukları yüksek, ayak parmakları sivriydi ve Moskova'daki gece yarısı kadar siyahtı. Bo Diddley'in zamanında giydiklerine çok benziyorlardı. Tamam, biraz büyüktüler ama o sivri burunlara tuvalet kâğıdı sıkıştırmak bunu hallediyordu. Hepsinden iyisi... adamım, *kayganlardı*. Serbest stil sırasında Bayan Rohrbacher "Karayip Kraliçesi "ni çaldığında salonun zemini buz gibiydi.

Tammy Underwood, "O Roor'a çizik atarsan, hademeler kıcına tekme basar," dedi. Muhtemelen haklıydı ama hiç çizik yoktu. Ayakları üzerinde hiç iz bırakmayacak kadar hafifti.

Chuck Fall Fling'e bekarlığa veda partisine gitmişti, ki bu sadece bir taneydi, çünkü Twirlers and Spinners'daki tüm kızlar onunla dans etmek istiyordu. Özellikle de Cat, çünkü erkek arkadaşı Dougie Wentworth'un iki sol ayağı vardı ve gecenin çoğunu arkadaşlarıyla birlikte duvara yaslanarak geçirdi, hepsi de yumruk yiyor ve dansçıları efendice dudak bükerek izliyordu.

Cat ona çalışmalarını ne zaman yapacaklarını sorup duruyor, Chuck da onu oyalıyordu. Doğru melodiyi duyduğunda anlayacağını söyledi. Aklındaki kabarcığıydı.

Saat dokuz civarında, dansın bitmesine yarım saat kadar kala, doğru melodi geldi. Jackie Wilson, "Higher and Higher" şarkısını söylüyordu. Chuck ellerini açarak Cat'e doğru yürüdü. Cat ayakkabılarını tekmeledi ve Chuck'ın kardeşinin Küba pantolonunu giymesiyle en azından aynı boya yaklaştılar. Roor'a çıktılar ve çifte ay yürüyüşü yaptıklarında onu temizlediler. Çocuklar etraflarında bir çember oluşturdu ve alkışlamaya başladı. Refakatçilerden Bayan Rohrbacher de onların arasındaydı, diğerleriyle birlikte alkışlıyor ve "Hadi, hadi, hadi!" diye bağırıyordu.

Ettiler de. Jackie Wilson o mutlu, gospel tınılı melodiyi haykırırken, Fred Astaire, Ginger Rogers, Gene Kelly ve Jennifer Beals'in bir araya gelmiş hali gibi dans ettiler. Cat'in önce bir yöne, sonra diğer yöne dönmesi, sonra da ölmek üzere olan bir kuğu gibi kendi kollarını uzatarak Chuck'ın kollarına doğru geriye doğru yığılmasıyla bitirdiler. Chuck mucizevi bir şekilde pantolonunun kasıklarını yırtmayan bir yarıkla yere düştü. Cat başını çevirip Chuck'ın ağzının kenarına bir öpücük kondurduğunda iki yüz çocuk tezahürat yaptı.

Bir çocuk "*Bir kez daha!*" diye bağırdı ama Chuck ve Cat başlarını salladılar. Gençtiler ama ne zaman bırakacaklarını bilecek kadar da zekiydiler. En iyisi aşılamaz.

Beyin tümöründen ölmeden altı ay önce (otuz dokuz yaşında) ve zihni hala çalışırken (çoğunlukla), Chuck karısına elinin arkasındaki yara izi hakkındaki gerçeği söyledi. Önemli bir şey değildi ve büyük bir yalan da değildi ama hızla azalan hayatında defterleri temizlemenin önemli görüldüğü bir zamana ulaşmıştı. Yara izini sorduğu tek seferde (gerçekten de çok küçük bir yara iziydi), ortaokul dansında kız arkadaşıyla oynamasına sinirlenen Doug Wentworth adında bir çocuğun onu spor salonunun dışındaki tel örgülere ittiğini söylemişti.

"Gerçekte ne oldu?" Ginny, kendisi için önemli olduğu için değil ama onun için önemli görüldüğü için sordu. Ortaokulda ona ne olduğu pek umurunda değildi. Doktorlar muhtemelen Noel'den önce öleceğini söylemişlerdi. Onun için önemli olan da buydu.

Muhteşem dansları bitip DJ daha yeni bir melodi çalmaya başladığında, Cat McCoy kıkırdayan, çılgılık atan ve sadece on üç yaşındaki kızların yapabileceği bir hararetle ona sarılan kız arkadaşlarının yanına koşmuştu. Chuck terlemişti ve o kadar sıcaktı ki, yanakları 1re'ye yakalanmanın eşiğindeydi. Aynı zamanda coşkuluydu. O anda tek istediği karanlık, serin hava ve kendi başına olmaktı.

Rüyadaki bir çocuk gibi Dougie ve arkadaşlarının (ona hiç aldırmış etmeyen) yanından geçip spor salonunun arka tarafındaki kapıdan içeri girdi ve asfalt yarı sahaya doğru yürüdü. Serin sonbahar havası yanaklarındaki 1re'yi söndürdü ama coşkuyu değil. Yukarı baktı, milyonlarca yıldız gördü ve o milyonların her birinin arkasında bir milyon daha olduğunu anladı.

Evren büyüktür, diye düşündü. İçinde çoklukları barındırıyor. *Beni* de içeriyor ve şu anda ben harikayım. Harika olmaya hakkım var.

Basketbol potasının altında ay yürüyüşü yaptı, içerideki müzikle hareket etti (Ginny'ye küçük itirafını yaptığında müziğin ne olduğunu artık hatırlayamıyordu, ama kayıtlara geçmesi için Steve Miller Band, "Jet Airliner" idi) ve sonra kollarını açarak döndü. Sanki her şeyi kucaklayacakmış gibi.

Sağ elinde bir ağrı vardı. Büyük bir acı değildi, sadece basit bir sızıydı, ama onu ruhunun neşeli yükselişinden çıkarıp dünyaya geri getirmeye yetti. Elinin arkasının kanadığını gördü. Yıldızların altında sema yaparken, dışarıda kalan eli zincir çitlere çarpmış ve çıkıntı yapan bir tel parçası onu kesmişti. Çok küçük bir yaraydı, yara bandını hak edecek kadar bile değildi. Yine de bir yara izi bırakmıştı. Küçük beyaz bir hilal izi.

"Bu konuda neden yalan söyleyesin ki?" Ginny sordu. Ginny onun elini tutup yara izini öperken gülümsüyordu. "O koca kabadayıyı nasıl patakladığını anlatmaya devam etseydin bunu anlayabilirdim, ama bunu hiç söylemedin."

Hayır, bunu hiç söylememişti ve Dougie Wentworth'le de hiçbir zaman sorun yaşamamıştı. Bir kere, yeterince neşeli bir adamdı. Bir diğeri, Chuck Krantz dikkate alınmaya değmeyecek yedinci sınıf bir cüceydi.

O zaman neden yalan söylemişti, eğer kendisini bir efsanenin kahramanı olarak göstermek için değilse? Çünkü yara izi başka bir nedenden dolayı önemliydi. Çünkü bu, çocukluğunun çoğunu geçirdiği Viktorya dönemine ait evin yerinde şimdi bir apartman olmasına rağmen anlatamadığı bir hikayenin parçasıydı. *Perili* Viktorya dönemi evi.

Yara izi daha fazlasını ifade ediyordu, bu yüzden onu daha fazla *yapmıştı*. Sadece onu gerçekte olduğu kadar fazla yapamadı. Bunun pek bir anlamı yoktu ama glioblastoma saldırısını sürdürürken, parçalanmakta olan zihninin yapabileceği en iyi şey buydu. Sonunda ona yaranın gerçekte nasıl oluştuğuna dair gerçeği anlatmıştı ve bu yeterli olacaktı.

Chuck'ın büyükbabası, zaydee'si, Fall Fling dansından dört yıl sonra kalp krizinden öldü. Albie, *Gazap Üzümleri*'nin bir kopyasını iade etmek için halk kütüphanesinin merdivenlerini tırmanırken *oldu - ki* hatırladığı kadar iyi olduğunu söyledi. Chuck lise birinci sınıftaydı, bir grupta şarkı söylüyor ve enstrümantal aralarda Jagger gibi dans ediyordu.

Büyükbabası her şeyini ona bırakmıştı. Bir zamanlar oldukça büyük olan mülk, büyükbabanın erken emekliliğinden bu yana geçen yıllar içinde önemli ölçüde küçülmüştü, ancak Chuck'ın üniversite eğitimini karşılamaya hala yetecek kadar vardı. Daha sonra, Viktorya döneminden kalma evin satışından elde edilen gelirle, Virginia ile birlikte Catskills'de geçirdikleri balayından sonra taşındıkları evin (küçük ama iyi bir semtte, çocuk odası için güzel bir arka odası olan) masrafları karşılandı. Midwest Trust'ta yeni işe başlayan mütevazı bir veznedar olarak, büyükbabasının mirası olmadan bu evi asla satın alamazdı.

Chuck Ratly, annesinin ailesiyle birlikte yaşamak için Omaha'ya taşınmayı reddetti. "Sizi seviyorum çocuklar" dedi, "ama burası benim büyüdüğüm ve üniversiteye gidene kadar kalmak istediğim yer. On yedi yaşındayım, bebek değilim."

Böylece her ikisi de uzun süre önce emekli olmuş olan bu iki genç, Chuck Illinois Üniversitesi'ne gitmeden önceki yirmi ay kadar Victorian'da onunla birlikte kaldılar.

Ancak cenaze töreni ve defin için orada olamadılar. Büyükbabasının istediği gibi her şey çok hızlı olmuştu ve annesinin ailesinin Omaha'da halletmesi gereken yarım kalmış işleri vardı. Chuck onları pek özlemedi. Annesinin goy ailesinden çok daha iyi tanıdığı arkadaşları ve komşularıyla çevriliydi. Onların gelmesinden bir gün önce, Chuck nihayet ön salondaki masanın üzerinde duran bir zarfı açtı. Ebert-Holloway Cenaze Salonu'ndan gelmişti. İçinde Albie Krantz'ın kişisel eşyaları vardı -en azından kütüphane merdivenlerinde yığılıp kaldığında ceplerinde olanlar.

Chuck zarfı masanın üzerine bıraktı. Masanın üzerinde bozuk paralar, birkaç Halls öksürük damlası, bir çakı, büyükbabanın kullanmaya bile fırsat bulamadığı yeni cep telefonu ve cüzdanı vardı. Chuck cüzdanı aldı, eski pörsümüş derisini kokladı, öptü ve biraz ağladı. O artık kesinlikle bir orfandı.

Büyükbabanın anahtarlığı da vardı. Chuck bunu sağ elinin (hilal şeklinde yara izi olan) işaret parmağına geçirdi ve kubbeye çıkan kısa ve gölgeli merdivenleri tırmandı. Bu son sefer Yale asma kilidini şingırdatmaktan fazlasını yaptı. Biraz aradıktan sonra doğru anahtarı buldu ve kilidi açtı. Kilidi çengele asılı bıraktı ve kapıyı iterek açtı, yağlanmamış eski menteşelerin gıcirtısından irkilerek her şeye hazırды.

Ama hiçbir şey yoktu. Oda boştu.

Küçük, dairesel, en fazla on dört ayak çapında, belki daha azdı. Uzak tarafta, yılların kiriyle kaplanmış tek bir geniş pencere vardı. Gün güneşli olmasına rağmen içeri giren ışık soluk ve bulanıktı. Eşikte duran Chuck bir ayağını uzattı ve soğuk olup olmadığını anlamak için havuzun suyunu test eden bir çocuk gibi tahtalara bastı. Ne bir gıcırta ne de bir esneme vardı. İçeri adım attı, Roor'un sarkmaya başladığını hissettiği anda geri sıçramaya hazırды, ama sağlamdı. Pencereye doğru yürüdü ve kalın toz tabakasında ayak izleri bıraktı.

Büyükbaba çürümüş Roor hakkında yalan söylüyordu, ama manzara hakkında doğru söylüyordu. Gerçekten de fazla bir şey yoktu. Chuck yeşil kuşağın ötesindeki alışveriş merkezini ve onun da ötesinde şehre doğru ilerleyen, on beş yolcu vagonunu çeken bir Amtrak trenini görebiliyordu. Günün bu saatinde, sabah işe gidip gelme telaşı sona erdiğinden, çok az yolcu olacaktı.

Chuck tren gidene kadar pencerede durdu, sonra ayak izlerini takip ederek kapıya geri döndü. Kapıyı kapatmak için döndüğünde, dairesel odanın ortasında bir yatak gördü. Bu bir hastane yatağıydı. İçinde bir adam vardı. Bilinci kapalı gibi görünüyordu. Hiç makine yoktu ama Chuck yine de bir tanesinin *bip... bip... bip diye* çalıştığını duyabiliyordu. Belki bir kalp monitörüdür. Yatağın yanında bir masa vardı. Üzerinde çeşitli losyonlar ve bir çift siyah çerçeveli gözlük vardı. Adamın gözleri kapalıydı. Bir eli örtünün dışında duruyordu ve Chuck elinin arkasındaki hilal şeklindeki yara izine hiç şaşırmadan baktı.

Bu odada, Chuck'ın büyükbabası -zeydesi- karısının ölü yattığını görmüştü, aşağı indiğinde raflardan aldığı ekmekler dağılmıştı.

her yerinde. Beklemek, Chucky, demişti. Zor kısmı bu.

Şimdi kendi bekleyişi başlayacaktı. Bu bekleyiş ne kadar sürecekti? Hastane yatağındaki adam kaç yaşındaydı?

Chuck daha yakından bakmak için kubbeye geri döndü ama görüntü kaybolmuştu. Ne adam, ne hastane yatağı, ne de masa vardı. Görünmeyen monitörden son bir soluk *bip* sesi geldi, sonra o da kayboldu. Adam filmlerde hayaletlerin yaptığı gibi kaybolmamıştı; sadece gitmişti ve ilk başta orada hiç bulunmadığında ısrar ediyordu.

Değildi, diye düşündü Chuck. Öyle olmadığında ısrar edeceğim ve hayatım bitene kadar hayatımı yaşayacağım. Ben harikayım, harika olmayı hak ediyorum ve çoklukları barındırıyorum.

Kapıyı kapattı ve kilidi kırdı.

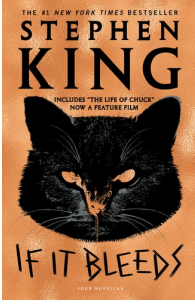

NEON, - " " INTREPID PICTURES " RED ROOM PICTURES
QWGMIRE ru FILMNATION ENTERTAINMENT
INTREPID PICTURES o u RED ROOM PICTURES" ... A MIKE FLANAGAN - "THE LIFE OF CHUCK" TOM
HIDDLESTON CHIWETE' Q CARL LUMBLY BENJAMIN PAJAK
...JacoR TRRv r Y" .ARE SV
DRO
..ttIUU E O I I TERFEL OBB HERS
TERRY ANDERSON .MIKE FLANAGAN STEVE ARNOLD
EBEN BOLTER, ASC, BSC.. ", "" .MELINDA NISHIOKA D. SCOTT LUMPKIN
s+Er "E
... //..STEPHE WIG ***, viKE rLâHAcAH

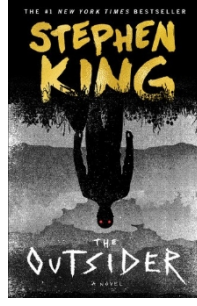

nenø !-rer"!e iş: "ëä..

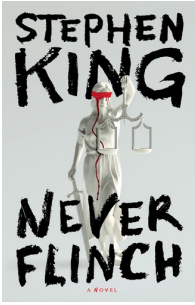
Yazardan daha fazlası

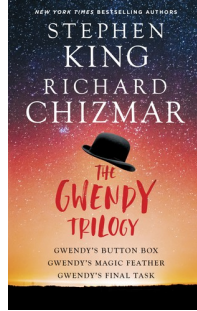
Eğer Kanarsa

Yabancı

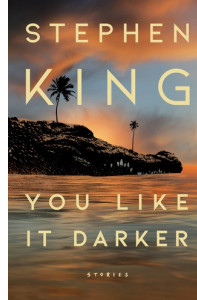
Asla Çekinme

Gwendy Üçlemesi
(Kutulu Set)

Yüzyılın Fırtınası

Daha Karanlık Seviyorsun

YAZAR HAKKINDA

© SHANE LEONARD

Stephen King, hepsi dünya çapında çok satan altmıştan fazla kitabın yazarıdır. Son çalışmaları arasında *Never Flinch*, kısa öykü koleksiyonu *You Like It Darker* (*New York Times Book Review*'da 2024'ün ilk on korku kitabı), *Holly* (*New York Times*'da 2023'ün dikkate değer kitabı), *Fairy Tale*, *Billy Summers*, *If It Bleeds*, *The Institute*, *Elevation*, *The Outsider*, *Sleeping Beauties* (oğlu Owen King ile birlikte yazdığı) ve Bill Hodges üçlemesi yer almaktadır: *End of Watch*, *Finders Keepers* ve *Mr. Mercedes* (En İyi Roman dalında Edgar Ödülü kazandı ve Peacock'ta yayınlanan bir televizyon dizisi). *11/22/53* adlı romanı *New York Times Book Review* tarafından 2011'in en iyi on kitabı arasında gösterilmiş ve Los Angeles Times Gizem/Gerilim Kitap Ödülü'nü kazanmıştır. *Kara Kule*, *It*, *Pet Sematary*, *Doctor Sleep* ve *Firestarter* gibi epik eserleri büyük sinema filmlerinin temelini oluştururken, *It* şu anda tüm zamanların en çok hasılat yapan korku filmi. Kendisi 2020 Ses Yayıncıları Birliği Yaşam Boyu Başarı Ödülü, 2018 PEN Amerika Edebiyat Hizmet Ödülü, 2014 Ulusal Sanat Madalyası ve 2003 Ulusal Edebiyat Ödülü sahibidir.

Kitap Vakfı Amerikan Edebiyatına Seçkin Katkı Madalyası. Eşi romancı Tabitha King ile birlikte Bangor, Maine'de yaşamaktadır.

SimonandSchuster.com

www.SimonandSchuster.com/Authors/Stephen-King

[@ScribnerBooks](https://twitter.com/ScribnerBooks)

Scribner
An Imprint of Simon & Schuster, LLC 1230
Avenue of the Americas
New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Simon & Schuster 100 yılı aşkın bir süredir yazarları ve onların yarattığı hikayeleri desteklemektedir. Bir yazarın fikri mülkiyetinin telif hakkına saygı göstererek, Simon & Schuster ve yazarın gelecek yıllarda olağanüstü kitaplar yayınlamaya devam etmesini sağlıyoruz. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın alarak yazarın telif hakkını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü açık izin alınmaksızın çoğaltılamaz veya herhangi bir formatta saklanamaz, herhangi bir web sitesine, veri tabanına, dil öğrenme modeline veya başka bir depoya, erişim veya yapay zeka sistemine yüklenemez. Tüm hakları saklıdır. Sorularınız için Simon & Schuster, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 veya permissions@simonandschuster.com adresine başvurabilirsiniz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2020 Stephen King

Bu hikaye daha önce *If It Bleeds*'de yayınlanmıştır

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için Scribner İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

İlk Scribner ciltli baskısı Haziran 2025 SCRIBNER ve

tasarım Simon & Schuster, LLC'nin ticari markalarıdır

Simon & Schuster ifade özgürlüğüne güçlü bir şekilde inanır ve sansürün her türüne karşıdır.
Daha fazla bilgi için BooksBelong.com adresini ziyaret edin.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-8GG-50G-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-8GG-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım: Kyle Kabel
The Life of Chuck© 2024 Dance Anyway, LLC. Tüm Hakları Saklıdır.
Kapak Resmi© 2025 Neon Rated, LLC. Tüm Hakları Saklıdır.

ISBN 978-1-GG82-0878-G
ISBN 978-1-GG82-0879-3 (e-kitap)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

